

ปฐมบท

หลายวันนี้อุณหภูมิลดลงจนต่ำกว่าลึบองศา หนาวจนจะแข็งตาย หญิงสาวห่มุนเปิดก๊อก ยืนอาบน้ำใต้ฝักบัวอย่างเบิกบาน วันอากาศหนาวๆ ได้อาบน้ำอุ่นแบบนี้ถือว่าเยี่ยมที่สุดแล้ว

มือและเท้าที่เย็นเยียบรavnน้ำแข็งค่อยอุ่นขึ้นบ้าง หญิงสาวสระผมอย่างมีความสุข ใอน้ำลอยฟุ้งเต็มห้อง อุณหภูมิแทบไม่อยากเดินออกไปไหน

ตู้... ฝึบ... จู๊ๆ น้ำจากฝักบัวเหนือศีรษะก็ไหลซาดๆ หายๆ เหมือนคนกระแอมไอ หญิงสาวเงยหน้ามองด้วยความสงสัย เห็นว่าน้ำไหลไม่สม่ำเสมอ เพราะแรงดันน้ำไม่พอหรือเปล่านะ แต่ต่อให้คนทั้งตึกเกิดอาบน้ำพร้อมกันขึ้นมาอย่างมากที่สุดก็น้ำไหลเบาหน่อย ไม่น่าจะเดือดไหลดแรงเดี๋ยวยุติไหลดอย่างนี้

เธอแบฝ่ามือรองน้ำไว้ในอุ้งมือ และพบว่าอุณหภูมิน้ำเปลี่ยนจากเดิมซึ่งร้อนแทบลวกกลายเป็นเย็นเยียบ หญิงสาวเริ่มหงุดหงิดใจ อย่างบอกนะว่าเครื่องทำน้ำอุ่นไม่มีแบตเตอรี่ ฟอสล์เปลี่ยนแบตเตอรี่หรือไม่

พอคิดมาถึงตรงนี้ จู๊ๆ ดวงไฟเหนือหัวก็กะพริบวูบส่งเสียงแปล็บๆ

เอ๊ะ หญิงสาวมองหลอดไฟที่กำลังกะพริบ รวากับความถี่ของดวงไฟที่ติดๆดับๆ กับน้ำที่ไหลๆหยุดๆ จะเป็นจังหวะพร้อมเพรียงกัน...ยังไม่ทันคิดว่า

เกิดอะไรขึ้น เธอก็ได้ยินเสียงดังฟืบ แล้วไฟในห้องน้ำก็ดับวูบ

“ว้าย!” เธอกรีตร้องตามสัญชาตญาณ จู่ๆไฟมาดับอะไรตอนนั้นเนี่ย!

เธอยืนอยู่ในอ่างท่ามกลางความเงิบ น้ำจากฝักบัวเหนือหัวก็หยุดไหล เธอบิดก๊อก ปล่อยให้ตัวเองชินกับความมืด แสงไฟจากด้านนอกลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา ตึกข้างๆอยู่คนละเซตกัน แน่نونว่าเวลาไฟดับยอมไม่ดับพร้อมกัน เธอได้แต่พิมพ์พากับตัวเองว่าทำไมไฟต้องมาดับเอาตอนนี้ด้วย!

เมื่อดวงตาชินกับความมืด เธอค่อยๆก้าวออกจากอ่างอย่างระมัดระวัง พอไม่มีน้ำร้อนแล้ว เพียงครู่เดียวเธอก็รู้สึกหนาว จึงคว้าผ้าขนหนูที่แขวนไว้หลังประตูมาคลุมตัว คินนี่พอกับแม่ไปกินเลี้ยง เหลือเธออยู่บ้านคนเดียว เธอยังล้างผมไม่สะอาดเลย แต่จะเรียกใครเอาไฟฉายมาให้ก็ไม่ได้อีก

แย่จริงเชียว! เธอเอาผ้าขนหนูคลุมศีรษะไว้ก่อน เพราะกลัวเดินออกไปข้างนอกแล้วจะจับไข้

ดับ...จู่ๆก็มีเสียงของหล่นดังมาจากข้างนอก หญิงสาวตกใจจนต้องรีบเอามืออุดปากตัวเองไว้ มีใครอยู่ข้างหรือ เธอแน่ใจว่ากดล็อกลูกบิดแล้ว แต่ประตูห้องน้ำเป็นแค่กลอนลูกบิดทรงกลมธรรมดา ใช้เหรียญหมุนก็เปิดล็อกได้แล้ว...ทำอย่างไรดีล่ะ

โทรศัพท์มือถือก็ไม่ได้พกติดตัวเสียนี้ หญิงสาวกวาดตามองพื้นที่ขนาดแค่หกตารางเมตรรอบตัวอย่างลนลาน เธอเข้าตาจนเสียแล้ว!

เธอซ่อนตัวอยู่หลังประตูอย่างหวาดกลัว หูแนบติดบานประตูเงี่ยฟังเสียงด้านนอก เสียงของหล่นเมื่อครู่น่าจะเป็นแผ่นซีดีที่พี่ชายกองไว้บนพื้น เสียงกรอบพลาสติกกระทบกันดังชัดเจน...ครืด...กล่องซีดีคล้ายถูกเตะไกลครูดพื้น เจ้าหัวขโมยคนนี้จะใจกล้าเกินไปหน่อยไหม หรือมันคิดว่าในบ้านไม่มีคน

ทำยังไงดี ทำยังไงดี เธอฟังเสียงฝีเท้าด้านนอกที่แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน แต่รู้สึกเหมือนมีเสียงน้ำอยู่ด้วย ตึกๆๆ...ราวกับทุกอย่างก้าวต้องใช้พลังกำลังอย่างมาก แต่ละก้าวสั้นและถี่ ไม่เหมือนเสียงฝีเท้าของผู้ใหญ่

หญิงสาวตัวลั่นทันที ความคิดที่ไม่น่าเป็นไปได้ผุดขึ้นในสมอง!

ไม่มีทาง! เธอจ้องบานประตู พุดเป็นเล่น...เรื่องนั้นเป็นแค่ตำนาน
ไม่ใช่หรือ เรื่องหลอกเด็กอย่างนั้น จะเป็นจริงขึ้นมาได้ยังไง!

เกมซ่อนแอบคนเดียวที่ว่ามันมันจบไปแล้วนี้!

“อยู่...ไหนเอ๋ย” เสียงแผ่วเบาแว่วผ่านประตู “เธอซ่อนอยู่ที่ไหนกันนี่...”

เสียงนั้นเย็นเยียบน่ากลัว เทบหัวและทุ่มดำ แยกไม่ออกว่าเป็นหญิงหรือ
ชาย หญิงสาวยืนแนบติดผนังด้านหลังประตู ตัวลั่นสะท้านไม่หยุด ไม่มีทาง
เป็นไปได้ ไม่มีทางเกิดเรื่องแบบนี้ได้!

ตุ๊กตาตัวนั้น...เผาทิ้งไปแล้วไม่ใช่หรือไง!

เพื่อนนักศึกษาบังเอิญเจอตุ๊กตาผ้าระหว่างทำความสะอาด ก่อนนำไปทิ้ง
ยังเอามาใช้ประโยชน์ครั้งสุดท้ายได้ โดยกรีดเปิดตัวตุ๊กตา คว้าหุ่นข้างในออกมา
แล้วเทข้าวสารลงไปแทนจนเต็ม ใช้ด้ายแดงเย็บปิด จากนั้นก็จะเล่นซ่อนแอบ
กับตุ๊กตาตัวนี้ได้...ตุ๊กตาผมของผูกเปียที่เก่าจนขีดเหลือง ศีรษะสวมหมวกฟาง
ลำตัวสวมชุดเอี๊ยมแบบชาวไร่ ทำสวมรองเท้าหนังสีแดงเข้ม พื้นรองเท้าค่อนข้าง
แข็ง เสียงนั้นฟังเหมือน...เท้าคู่นั้นกำลังก้าวมาทางห้องน้ำ!

เป็นไปได้ไม่ได้! หญิงสาวห่อตัว มือประสานกันแน่น เธอคงคิดมากไปเอง
เธอมองประตูไม่อย่างหวาดกลัว ตรงบานพับประตูมีช่องที่แคบและเล็กมาก
เธอเอามือปิดปากขณะมองลอดรอยแยกเล็กๆออกไป แม้รู้ว่าคงมองไม่เห็น
อะไรนัก แต่อย่างน้อยก็ขอให้ได้เห็นเท้าของคนธรรมดาเถอะ วินาทีนี้ เธอหวัง
เหลือเกินว่าเสียงนั้นคือเสียงของขโมย!

ก็กรองเท้าหนังพื้นแข็งสีแดงสดคู่นี้ปรากฏให้เห็นตรงช่องแคบเล็กกระห่าง
บานพับ เด็กสาวตัวลั่น ฟันขบกันแน่น พยายามสุดความสามารถไม่ให้หลุด
เสียงกรีดร้องออกมา

ตุ๊กตาเหลืองซีดที่เก่าจนไม่เหลือสภาพตัวนั้นเดินเตาะเตาะอยู่หน้าประตู
ห้องน้ำ มือของมันถือมีดปอกผลไม้ไว้ด้วย!

เด็กสาวกัดผ้าขนหนูแน่น กระทั่งจะร้องไห้ยังไม่กล้า ขาทั้งสองสั่นไม่หยุด นี่ไม่ใช่แค่เกมหรือkahหรือ ตำนานประจำเมืองก็ควรจะเป็นเพียงตำนานเท่านั้นสิ!

ตุ๊กตาหันศีรษะไปอีกทางแล้วหันหลังให้เธอ มองเห็นด้ายแดงเส้นใหญ่ที่เย็บปิดลำตัวด้านหลังอย่างเด่นชัด ตุ๊กตาที่เธอคิดว่าเผาทิ้งไปแล้ว พอสังเกตเห็นว่าตามมือเท้าและลำตัวบางส่วนมีรอยไหม้จริงๆ นึกว่ามันกลายเป็นเก้าอี้ไปตั้งนานแล้วเสียอีก!

จู่ๆ ตุ๊กตาก็หยุดและหันหลังกลับมาอย่างช้าๆ เธอเบิกตากว้างมองลอดร่องบานพับไปที่ใบหน้าของตุ๊กตาที่กำลังหันมา ดวงตากกลมโตที่ทำจากพลาสติกแตกไปข้างหนึ่ง ใบหน้ามีรอยไหม้กระดำกระด่าง ตัวสกปรกมอมแมมจนดูไม่ได้

ก๊ก ก๊ก ตุ๊กตาค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้อย่างทุลักทุเล หญิงสาวถอยกรูดโดยสัญชาตญาณ ทำไม...ทำเหมื่อนมันกำลังมองมาทางนี้เลยละ! ดวงตาพลาสติกคูโตแนบติดกับช่องบานพับประตู ริมฝีปากเส้นบางความยาวราวหนึ่งเซนติเมตรแบบตุ๊กตาทั่วไปจู่ๆ ก็เผยออก!

“เจอตัวเธอแล้ว!”

ไม่นะ...หญิงสาวตกใจจนรีบถอยห่างจากประตูไปจนติดขอบอ่างอาบน้ำ ไม่รู้เพราะอากาศหนาวหรือเพราะตุ๊กตาปีศาจตัวนั้น เธอเริ่มรู้สึกหนาวจนตัวสั่นแล้วเสียงครี๊ดคราดก็เริ่มแว่วผ่านบานประตู มันคือเสียงมีดกำลังซুตประตูไม้

“เจอเธอแล้ว...หึๆ เปิดประตูสิ...” มีดยังซุตประตูไม่หยุด “ฉันเจอเธอแล้วละ ฮึๆ ฮึๆ!”

“ไปให้พ้น!” หญิงสาวร้องเสียงหลง “เกมจบแล้ว! จบไปตั้งนานแล้ว!”

ก๊งๆ เสียงใบมีดที่ตอนแรกเพียงซุตประตูเบาๆ กลายเป็นเสียงที่มึนแรงแบบอย่างรุนแรง ตึงๆ เสียงนั้นรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนประตูโยกไปทั้งบาน หญิงสาวลนลานทำอะไรไม่ถูก มันก็แค่ตุ๊กตา เธอพยายามปลอบใจตัวเอง เป็นแค่ตุ๊กตาที่สูงยี่สิบเซนติเมตร ไม่มีทางเปิดประตูได้แน่...

เธอหันกลับไปมองหน้าต่าง คิดได้ว่าจะลองตะโกนขอความช่วยเหลือ

นอกหน้าต่างคือระเบียงบ้าน ถ้าตะโกนจากระเบียง คนตึกข้างๆ ต้องได้ยินแน่!

จ๋อมๆ...เธอก้าวขาลงไปในอ่าง ขณะกำลังจะเปิดหน้าต่าง จู่ๆก็ได้ยินเสียงจากบานประตู เสียงนั้นค่อยๆไล่จากข้างล่างขึ้นมา ราวกับมีคนกำลังปีนขึ้นมาจากตามานประตู ชั่วโมงที่หลังจากนั้น ลูกบิดประตูสีเงินก็เริ่มหมุน

ไม่! ไม่! ไม่! หญิงสาวรีบเปิดหน้าต่างอย่างไม่คิดชีวิต หน้าต่างไม่ได้ติด ลูกกรงเหล็ก ดังนั้นเธอต้องปีนออกไปได้แน่!

พอดีหน้าต่างเปิดออกได้แล้ว เธอปลดมุ้งลวดด้วยมือสั่นเทา ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงจากทางด้านหลัง...แกร๊ก ลูกบิดเปิดออกแล้ว

หญิงสาวเย็นสั่นหลังวาบ รู้สึกได้ว่าประตูห้องอาบน้ำ...เปิดออกแล้ว

วูบ...ลมหนาวเย็นไปถึงข้อกระดูกพัดเข้ามา เธอตัวแข็งทื่อ ค่อยๆหันกลับไปมอง...ด้านนอกประตูนั้นว่างเปล่า

ครึ่งหนึ่งของพื้นที่นอกประตูซ่อนอยู่ในเงามืด ภายในห้องไม่มีแสงไฟ เพราะเกมซ่อนแอบคนเดียวที่วันนี้ต้องเล่นในความมืด สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคู่เธอคิดไปเองหรือ ทำให้ตุ๊กตาตัวนั้นถึงหายไปแล้วละ

ทันใดนั้นกระจกหน้าต่างข้างมือขวาก็ปิดฉับอย่างรวดเร็ว เด็กสาวตั้งตัวไม่ทันจึงรีบปล่อยมือ ฝ่าเท้าสั่นโกลจนเธอล้มลงไปในอ่าง “ว้าย!”

เธอล้มคะมำลงในอ่าง ได้ยินเสียงบานหน้าต่างกระแทกปิด ราวมีคนออกแรงผลักเต็มกำลัง สลักด้ามบนหน้าต่างเลื่อนขึ้น เท้ากับลวงกลอนเสียแล้ว

ไม่นะๆ...เธอตะลึงตระลึงคิดว่าขอบอ่างแล้วตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน พอศีรษะไหล่พ้นขอบอ่างก็พลันเห็นใบหน้าของตุ๊กตาอยู่ที่ใกล้มากจนเธอผวา มันกระโดดขึ้นยืนบนขอบอ่างตรงข้างๆมือเธอพอดี!

“กรี๊ด...ช่วยด้วย!” หญิงสาวกรีดร้อง “ฉันขอโทษ! ฉันขอโทษ!”

ตุ๊กตายิ้มอย่างสงบนิ่งราวไม่มีอะไรเกิดขึ้น มันเอียงหัว มือกำมิดไว้แน่น มันไม่มีเปลือกตาจึงกะพริบตาไม่ได้ เพียงแต่จ้องเธอนิ่งด้วยเวทตัวว่างเปล่า

“ฉันเจอเธอแล้ว! ตาเธอเป็นผีแล้ว!”

1

ตำนานประจำเมือง

พอมาคิดดูให้ดี วันนั้นเธอไม่น่าเดินผ่านถนนให้เปล่าเลย!

“มาเข้าชมรมละครเวทีกับพวกเรานะ!”

“ชมรมต้นของเราต้องการคนอย่างเธอนะ! เธอชอบเต้นไหม มาลองดูหน่อยสิ”

“ชมรมหมากรุกสากลครับ! คนชอบเล่นต้องมาลอง ชมรมเรามีเขียนอยู่เพียบเลยนะ!”

เธอไม่สนใจเสียงเรียกอย่างกระตือรือร้นจากสองข้างทาง ตั้งหน้าตั้งตาเดินเพื่อเป้าหมายเดียวคือซื้อซาลาเปาทอด แต่ดันมีแค่ร้านขายอาหารกินเล่นทางฝั่งใต้ของมหาวิทยาลัยเท่านั้นที่มีซาลาเปารสชาติถูกปาก เธอจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเดินทะลุไปอีกฟากของมหาวิทยาลัย ทั้งยังต้องเดินผ่านกิจกรรมรับสมัครสมาชิกชมรมอันแสนคึกคักแบบนี้อีก

เพิ่งเปิดเทอม ทุกชมรมต่างพยายามหาสมาชิกใหม่กันอย่างแข็งขัน เพราะมหาวิทยาลัยมีกฎว่าชมรมต้องมีสมาชิกอย่างน้อยสิบคน หากมีไม่ถึงสิบคนก็เท่ากับก่อตั้งชมรมใหม่ไม่สำเร็จ หรือหากเป็นชมรมเก่าก็เตรียมโบกมืออำบายได้เลย แน่หนอนว่าชมรมใหญ่ๆ ย่อมไม่ต้องกังวล แต่ชมรมเล็กๆ กับสมาคม

ศิษย์เก่าต่างต้องพยายามสุดความสามารถ

“เธอๆ เป็นนักศึกษาใหม่ใช่ไหม มีชมรมหรือยัง” นักศึกษาชายคนหนึ่ง ยื่นใบปลิวมาตรงหน้าเธอ “ถึงมีชมรมอยู่แล้วก็ไม่เป็นไร เพราะทุกคนมีสิทธิ์เป็นสมาชิกได้สามชมรมเลยนะ!”

เธอแกล้งทำเป็นไม่เห็น ตาเหลือบไปทางซ้ายเตรียมจะเดินหนี

“ไม่เอาหน้า ยังไงก็ลองดูก่อนเถอะ ถือว่าให้โอกาสตัวเองสักครั้งไง!” ไม่นึกว่านักศึกษาชายอีกคนจะพุ่งพรวดออกมาจากด้านซ้ายมือ และขวางไว้จนหลบไปไหนไม่ได้ “ชมรมเราพิเศษสุดๆเลยนะ รับรองว่าเข้ามาแล้วไม่ผิดหวังแน่!”

เธอขมวดคิ้วมุ่น ตาทั้งสองจ้องเขม็งที่พื้น ตัวเธอเองไม่อยากเข้าชมรมใดทั้งนั้น เธอมองถนนให้เป้าอันคลาคล่ำด้วยผู้คน หมุนซ้ายเอี้ยวขวาหาช่องเพื่อมุดหนีออกไป

“นี่เธอ ลองดูนี่สิ! ลองดูนี่สิ!” นักศึกษาชายหน้าตาน่ารักเหมือนเด็กมัธยมปลายซึ่งยืนอยู่ทางขวาคลີใบสมัครให้เรียบ แล้วยื่นมาตรงหน้าเธอพลางพูดว่า “เป็นชมรมที่พิเศษสุดๆเลยนะ เธอไม่เห็นด้วยเหรอ”

เธอเหลือบตามองอย่างเสียไม่ได้ ชมรมตำนานประจำเมืองนั้นหรือ ชมรมพิสดารอะไรนี้ ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนด้วยซ้ำ ดูท่าคงมีสมาชิกน้อยมาก ถึงรังเธอไว้ไม่ยอมปล่อยให้

“ขอทางหน่อย” เธอรวบรวมความกล้าโผล่ ออกไป

“ไม่อยากฟังวัตถุประสงค์ของชมรมเราหน่อยหรือ ขอเวลาแค่นาทีเดียว นาทีเดียวก็พอ!” ชายหนุ่มคนนั้นยื่นอมยิ้มสีน้ำตาลเข้ม เส้นผมดูนุ่มสลวยมาก เขาพูดอย่างกระตือรือร้นสุดขีดพลางลากเธอไปที่ซุ้ม

“ฉันบอกแล้วไงว่า...” เธออยากหาช่องหลบออกไป แต่นักศึกษาชายสองคนนั้นเข้ามายืนขวาง ไม่เปิดโอกาสให้เธอหนี “ก็ได้ นาทีเดียวนะ” เธอพูดพลางยกข้อมือซ้ายขึ้นมา เริ่มต้นจับเวลา

“เอ่อ...เรา...นี่เธอจะจับเวลาจริงๆเหรอ!” ชายหนุ่มหน้าตาใสซื่อมองเธอ

อย่างจนปัญญา “สิ่งที่ชมรมของเราทำก็เหมือนชื่อชมรมนี่ละ เราศึกษาสิ่งที่เรียกว่าตำนานประจำเมือง จากนั้นก็สืบเสาะและพิสูจน์ว่ามันมีอยู่จริงหรือไม่!”

“อืม” เธอพยักหน้า นี่เขาพูดจบแล้วใช่ไหม เธอรีบไปปลิวมาแล้วหันหลังเตรียมจะเดินจากไป

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็ถลันเข้ามาทางแขนขาของเธอไว้ สองตาจ้องมองเธออย่างวิงวอน “ขอร้องละ ตอนนี้เราขาดสมาชิกอีกแค่คนเดียว”

“ใช่ๆ เธอแค่อยอมเป็นสมาชิกก็พอ นอกจากเข้าร่วมประชุมครั้งแรกแล้ว หลังจากนั้นไม่ต้องมาทำกิจกรรมกับเราก็กได้!” นักศึกษาชายผมดำท่าทางว่าจริงจังเข้ามาประกบด้านซ้ายด้วยท่าทางน่าสงสาร “ดูก็รู้ว่าเธอเป็นคนจิตใจดี ตอนนี้ชะตากรรมของชมรมเราอยู่ในมือเธอแล้วนะ!”

เธอมองชายหนุ่มสองคนตรงหน้า แวดตาข้างใส่ชื่อแป้วแหวออย่างกับหมาพันธุ์ปอเมอเรเนียนเวลาอ้อนเจ้าของ เธอขมวดคิ้วกลางเหลือบมองใบรายชื่อสมาชิกบนโต๊ะในซุ้ม ไม่รู้มีกี่คนที่จำใจต้องลงชื่อสมัครเพราะตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

“หลังจากนี้ไม่ต้องมาแล้วเนาะ” เธอถามย้ำ “เป็นแค่สมาชิกในนามเท่านั้นนะ”

“ประชุมครั้งแรกต้องมา เพราะทางมหาวิทยาลัยจะมาตรวจ!” ชายหนุ่มผมสีน้ำตาลพนมมือขอร้อง สงสัยว่าถ้าเธอยังไม่ยอมรับปาก เขาอาจจะลงไปคุกเข่าอ้อนวอนก็เป็นได้

เฮ้อ เธอถอนหายใจหนักหน่วง แค่นี้ก็เหนื่อยแล้วไม่ต้องไปร่วมกิจกรรม ถือเสียว่าช่วยเอาบุญก็แล้วกัน! อีกอย่างเธอมีคาบเรียนต่อจากช่วงพักกลางวัน ถ้าไม่รีบไปเข้าแถวซื้อซาลาเปาละก็ เดี่ยวจะไปเรียนไม่ทันเอา

เธอเดินกลับไปโต๊ะ หลังโต๊ะมีชายหนุ่มผมดำท่าทางเคร่งขรึมคนหนึ่งนั่งอยู่ เขานั่งเก้าอี้กางอย่างไม่สออารมณ์ หยิบแผ่นกระดาษเขาสียื่นมาตรงหน้าเธอ เธอกรอกข้อมูลจนครบ และวินาทีที่เธอกำลังจะเก็บปากกา นักศึกษาชาย

ตรงหน้าก็รีบเก็บกระดาษไปอย่างรวดเร็วราวสายฟ้าแลบ เหมือนกลัวว่าเธออาจเปลี่ยนใจขึ้นมาตอนไหนก็ได้

“สับสนคน!” เขาโบกกระดาษไปมา “ในที่สุด! ันก็เก็บซุ่มได้แล้วละ!”

“ไซโย! ขอบคุณพระเจ้า!” ชายหนุ่มอีกคนหันมาหาเธอและคว้ามือที่ยังถือปากกาอยู่ไปกุมไว้ทันควัน “เธอคือ...เฟิงเซียนจิง¹ เธอคือแม่พระจริงๆ! เธอคือแม่พระผู้ช่วยซมรมของเราไว้...”

เฟิงเซียนจิงขมวดคิ้ว ไม่ได้โอเวอร์อะไรขนาดนั้นสักหน่อย “ฉันไปได้แล้วไซ้ใหม่”

“อ้อ...” ชายหนุ่มร่างบางแต่กำยำหรีดตา “ฉันคือประธานซมรม ชื่อซย่าเสวียนอวีน เธอเรียกฉันว่าซย่าเทียน² ก็ได้ ใครๆก็บอกว่า...”

“ฉันไม่สนใจหรอก” เธอหันหน้าหนี ซักมือกลับแล้วก้มหน้างุด ก่อนสาวเท้ามุ่งหน้าไปยังเป้าหมายอย่างรวดเร็ว...เสียเวลาไปเป็นสิบนาที ถ้าไปถึงช้าแล้วซาลาเปาชืดหมดละก็ เธอจะมากัดบัณูชีกับไอ้ซมรมตำนานบ๊อบนี่ แย่จริงเชียว!

ซย่าเสวียนอวีนมองตามหลังหญิงสาวที่ก้มหน้างุดพลางเดินหลังตรงแหงินจากไป ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนที่ชอบคบค้าสมาคมกับใครเลยจริงๆ! เขาแทรกตัวกลับเข้าไปในซุ่มด้วยความสงสัย ดูข้อมูลสมาชิกที่เธอกรอกไว้...

“เอกภษาฝรั่งเศส ปีหนึ่ง ห้อง A...เฟิงเซียนจิง” ซย่าเสวียนอวีนนี่ก็เชื่อมโยงกับชื่อของเธอโดยอัตโนมัติ “ท่าทางจะเป็นคนเงียบๆ สมชื่อเลยสินะ”

“คณะอักษรไม่ได้มีแต่สาวน่ารักๆหรอกเหอ ท้าไม่มีคนประหลาดแบบนี้โพล่มาได้” เหม่าอิ่งเต๋อผู้มีสีหน้าเฉยชาลุกขึ้นยืน “ได้สมาชิกครบแล้วนี่ ไปได้หรือยังล่ะ ฉันหิวแล้ว”

---

¹ คำว่า “จิง” ในภาษาจีนแปลว่า เงียบ เครื่องขีมิ

² แปลว่า ฤดูร้อน

“โอเคๆ ทำไม่ต้องรีบร้อนขนาดนี้ด้วยเนี่ย” ซย่าเสวียนอวีนยังแสรัง ทำท่าหน้าสงสาร “ช่วยฉันหาอีกสักคนได้ไหม ฉันกลัวว่าพอเอาเข้าจริงจะมีคน ชิง...”

เหมาอิงเต๋อหมุ่นตัวเดินจากไปเรียบร้อยแล้ว “บาย”

“เฮ้!” ซย่าเสวียนอวีนตะโกนอย่างร้อนรน หมอนี่จะใจดำเกินไปหน่อย แล้ว แค่อุ๊ยเป็นเพื่อนเขาที่ซุ่มมันแย่งขนาดนั้นเซียวหรือ ตั้งแต่เลิกจนโตไม่ว่าจะ ไปไหนก็อยู่ด้วยกันมาตลอดนี่นา! จู๊ๆ ก็มาทำเหินห่างเฉยเลย!

“ซย่าเทียน ยังจะหาคนต่ออีกหรือ” กัวเยร์หยาง เพื่อนสมัยมัธยมต้น ถามอย่างรำเริง

“เฮ้อ หยางหยาง มีแค่นายนี้ละที่ดีที่สุด!” ซย่าเสวียนอวีนพยักหน้าอย่าง เอาจริงเอาจัง “กันไว้ดีกว่าแก้ อย่างน้อยก็หาคนไว้เผื่ออีกคนหนึ่งเถอะ!”

“...เลิกเรียกฉันว่าหยางหยางเสียที่ได้ไหม ชื่ออย่างกับเด็กอนุบาล!” กัวเยร์หยางบ่นอุบ “เรียกว่าเยร์หยางหรือเสี่ยวกัวยังเท่กว่าตั้งเยอะ!”

“เอาน่า! ตามใจนายเถอะ ตอนนี่ที่สำคัญที่สุดคือ...” ซย่าเสวียนอวีน กำหมัดแน่นพลางเผลอปาก “ต้องก่อตั้งชมรมให้สำเร็จให้จงได้!”

“ใช่แล้ว!” กัวเยร์หยางรีบหยิบใบปลิวเดินออกไปที่ถนน “เพื่อนๆ! มีใคร ชอบพวกเรื่อเล่าตำนานเมืองไหม ลองมาเข้าชมรมตำนานประจำเมืองกับเราลี!”

พอเผิงเซียนจิ่งถือข้าวกล่องเดินออกจากลิฟต์ก็เห็นว่าประตูบ้านของเธอเปิดอ้าไว้ ด้านนอกมีกระเป่าเดินทางใบใหญ่สองใบวางอยู่ จึงนึกได้ว่าสองสามีภรรยา เจ้าของบ้านจะเดินทางไปต่างประเทศวันนี้เนี่ย! ก่อนหน้านั้นเคยได้ยินพวกเขาคุยเรื่องนี้ แต่ตัวเธอเองไม่ได้เก็บมาใส่ใจ

เธอเป็นนักศึกษาห้องใหม่ปีหนึ่งที่เพิ่งย้ายเข้ามาในเมือง เพราะคุณป้า ช่วยแนะนำจึงได้รู้จักสองสามีภรรยาเจ้าของบ้าน บังเอิญบ้านพวกเขาอยู่ใกล้

มหาวิทยาลัยและมีห้องว่างหลายห้อง ประกอบกับลูกสาวพวกเขาก็อายุเท่าเธอ และสอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกัน จึงยินดีให้เธอเข้ามาพักอาศัยด้วย

หากว่าเธอจับฉลากได้หอในมหาวิทยาลัยล่ะก็ เธอคงไม่เลือกมาอยู่ร่วมกับคนอื่นหรอก เพราะหากบังเอิญเดินเจอกันก็ต้องทักทายบ้างตามมารยาท ซึ่งสำหรับเธอแล้ว เรื่องแบบนี้เป็นสิ่งที่เธออยากหลีกเลี่ยงมากที่สุด

“อ้าว เขียนจิ้งกลับมาแล้ว!” คุณพ่อเหอท่าทางพร้อมออกเดินทางเต็มที่ “พอดีเลย ตอนแรกฉันกะว่าจะเขียนโน้ตทิ้งไว้ให้แล้วเขียน!”

“โธ่ พ่อคะ หนูอยู่บ้านทั้งคน จะต้องเขียนโน้ตอะไรทิ้งไว้อีกล่ะ!” เหอจยาหรงเดินเอื่อยเอื่อยออกมาจากในบ้าน “พอกับแม่เร็วๆ หน่อยสิ ไม่งั้นจะตกเครื่องเอานะ”

คุณแม่เหอที่แต่งตัวอย่างเรียบง่ายเพิ่งเดินออกมาจากในบ้าน ท่าทางรีบร้อนเล็กน้อย “อ้อ เขียนจิ้ง พวกเราไปประมาณสิบวันนะ หนูกับจยาหรงดูแลตัวเองด้วยล่ะ!”

มีตอนไหนที่เธอไม่ได้ดูแลตัวเองด้วยหรือ เขียนจิ้งพยักหน้ารับ “เทียวให้สนุกนะคะ!”

คุณพ่อเหอเร่งให้ภรรยารีบออกมา เด็กสาวทั้งสองยืนส่งพวกเขาอยู่ที่หน้าประตู ขณะรอลิปต์ คุณแม่เหอหรีตจ้องหน้าลูกสาวแล้วพูดว่า “อย่าถือโอกาสตอนพวกเราไม่อยู่ก่อเรื่องวุ่นเชียวนะ!”

“โธ่ แม่คะ!” เหอจยาหรงโอดครวญอย่างไม่สบอารมณ์

“เขียนจิ้ง หนูก็ต้องช่วยพวกเราจับตาดูจยาหรงด้วยนะ” ลิปต์ขึ้นมาแล้ว แต่คุณแม่เหอยังกำชับนั้นนี้ไม่จบไม่สิ้น

เฟิงเขียนจิ้งได้แต่ยิ้มตาม เธอเป็นแค่แขก จะไปยุ่งเรื่องของคนอื่นได้อย่างไร ขอแค่ไม่ส่งเสียงดังรบกวนเธอเป็นพอ นอกนั้นก็ต่างคนต่างอยู่ไปนั่นละ

ในที่สุดก็ไปซะที! เหอจยาหรงปิดประตู ฮัมเพลงแล้วหันหลังเดินเข้าไปในห้อง ก่อนจะหยิบโทรทัศน์ที่ขึ้นมาเริ่มส่งไลน์หาเพื่อน เฟิงเขียนจิ้งเปิดตู้เย็น

หยิบน้ำเต้าหู้ที่ซื้อไว้ออกมาอุ่นในไมโครเวฟ อีกเดี๋ยวจะได้ถือขึ้นไปตีหมบในห้อง

“นี่ เฟิงเซี่ยนจิ่ง! เดี่ยวเพื่อนฉันจะมานะ เธออยากมาสนุกด้วยกันไหม”
ท่าทางเหอจยาทรงคงส่งข้อความเสร็จแล้ว จึงเดินเข้ามาหาเธอในห้องครัวอย่าง
อารมณ์ดี

“เพื่อนเธอ เธอจะจัดปาร์ตี้จริงหรอเนี่ย” เฟิงเซี่ยนจิ่งขมวดคิ้ว อย่างนี้
ก็เสียงดังทวนหูตายกันพอดี

“ก็ไม่ขนาดนั้นหรอก แค่ทุกคนมากินข้าวด้วยกันเฉยๆ โธ! คนอื่นเขา
เช่าห้องส่วนตัวอยู่กันเอง อายากจะไปเที่ยวไหนทำอะไรก็ได้ มีแค่ฉันนี่แหละที่อยู่กับ
พ่อแม่ จะทำอะไรก็ติดขัดไปหมด!” นัยแฝงของคำพูดประโยคนี้คือ นานๆ พวก
ผู้ใหญ่จะไปต่างประเทศสักที เป็นโอกาสดีที่จะได้ปลดปล่อยให้เต็มที่ไปเลย!

“ฉันยังงี้ก็ได้ เพิ่งเปิดเทอมไม่ค่อยมีการบ้าน ถ้าเสียงดังเกิน อย่างมาก
ฉันใส่หูฟังก็จบแล้ว” เฟิงเซี่ยนจิ่งตอบตามตรง เธอไม่ถือสาอะไรอยู่แล้ว

“จะมาสนุกด้วยกันไหม” เหอจยาทรงสองตาเป็นประกาย

“ไว้ค่อยว่ากันอีกทีแล้วกัน ฉันดูหนังค้างไว้อยู่ล่ะ” เฟิงเซี่ยนจิ่งตอบปิด
เผื่อรอให้ไมโครเวฟรีบๆ ส่งเสียงดังเสียที พออาหารอุ่นเสร็จ เธอรีบหยิบน้ำเต้าหู้
ออกมาจากเตาแล้วพูดว่า “ฉันขึ้นห้องก่อนนะ”

“อืม!” เหอจยาทรงตอบอย่างไม่ใส่ใจพลางสาละวนหยิบขนมออกมา
จากตู้

บ้านของครอบครัวเหอถือว่ามีใหญ่ทีเดียว ขนาดราวหนึ่งร้อยสามสิบกว่า
ตารางเมตร ชั้นสี่และห้าเป็นของพวกเขาทั้งหมด ที่ชั้นสี่มีบันไดไม้เชื่อมกับชั้นห้า
เวลาจะเข้าออกบ้านต้องลงไปชั้นสี่ ชั้นสี่มีสองห้องนอนและห้องอื่นอีกสองห้อง
พอเดินเข้ามาทางขวาคือห้องรับแขก ทางซ้ายคือห้องครัว แต่ไม่มีกำแพงกัน
เป็นสัดส่วน ค่อนข้างโปร่งโล่ง มีโซฟาสองตัว ตัวหนึ่งเป็นแบบสามคนนั่ง อีกตัว
เป็นแบบสองคนนั่ง โซฟาสำหรับสามคนตัวนั้นหันหน้าเข้าหาโทรทัศน์กับประตูบ้าน
พอดี จัดห้องแบบนี้ค่อนข้างสะดวกสบายทีเดียว

ส่วนโซฟาสำหรับสองคนตั้งหันไปทางหน้าต่าง อยู่ในระนาบเดียวกับห้องครัวซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม สาเหตุที่จัดวางอย่างนี้ก็เพื่อให้ระบายอากาศได้ดี

ด้านหลังโซฟาสำหรับสามคนคือบันไดไม้ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางบ้าน เลย์ไปอีกหน่อยเป็นโต๊ะกินข้าว ผงั่งฝั่งนั้นทั้งแถบเป็นที่เก็บเหล่า ตั้งแต่ด้านซ้ายของประตูเรื่อยไปจนถึงห้องครัวเป็นตู้โชว์ตลอดแนว ตู้แถวยาวสองแถววางหันหน้าเข้าหากัน ล้อมรอบโต๊ะกินข้าวซึ่งตั้งอยู่ตรงกลาง เหล้ามากมายและของประดับตกแต่งเป็นงานอดิเรกและความหลงใหลส่วนตัวของคุณพ่อเหอ

สุดผนังด้านซ้ายคือห้องครัว ข้างห้องครัวคือห้องนอนของเหอจยาหรง เดินเลยไปอีกหน่อยคือห้องน้ำซึ่งตั้งอยู่ตรงมุมบ้าน ตรงข้ามห้องน้ำคือห้องนอนใหญ่ ทุกตารางนิ้วสะอาดเรียบร้อยและเป็นระเบียบ ชั้นท้ายมีห้องว่างซึ่งอยู่ได้อย่างสบายอีกถึงสองห้อง แต่เธอไม่ชินกับการนอนบนเตียงสปริง จึงเลือกห้องสไลด์ญี่ปุ่นที่ปูเสื่อหะตะมิแทน

ห้องญี่ปุ่นอยู่ชั้นห้า ปกติเธอจะเดินเข้าออกจากบันไดกลางบ้านตลอดการจัดสัดส่วนของชั้นบนต่างจากชั้นล่าง โดยแบ่งเป็นห้องเก็บของกับห้องนอนแขกสองห้อง ห้องหนึ่งปล่อยว่างไว้ ส่วนอีกห้องมีโต๊ะหนังสือกับอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ใช้เป็นห้องอ่านหนังสือของเผิงเซียนจิ่ง ห้องญี่ปุ่นอยู่ตำแหน่งลิบสองนาฬิกาของบันได พอขึ้นมาก็จะเห็นประตูกระดาดสามประตูกับผนังทันที

ตอนที่เธอเลือกห้องญี่ปุ่น ครอบครัวเหอไม่คัดค้านอะไร ดีเสียอีกพอแยกกันคนละชั้น ทุกคนก็อิสระขึ้นมาก อีกทั้งส่วนใหญ่เธอก็ขลุกอยู่แต่ในห้องอ่านหนังสือ กลับไปห้องญี่ปุ่นแค่เวลานอนเท่านั้น

อันที่จริงห้องญี่ปุ่นยังเอาไว้ใช้ประโยชน์อีกอย่าง แต่เดิมห้องนี้เป็นห้องพระ ใช้ตั้งรูปบูชาและป้ายจารึกของบรรพบุรุษ คุณแม่เหอเคยไปโยนโยย³ เพื่อถามว่าเธอนอนในห้องนั้นได้หรือไม่ ปรากฏว่าคำตอบคือใช่สามครั้งติดต่อกัน

³ ชั้นไม้สีแดง รูปร่างเหมือนพระจันทร์เสี้ยว ประทับกันสองชั้นแบบที่มักพบในศาลเจ้า ใช้โยนสำหรับเสี่ยงทาย

เธอจึงได้นอนในห้องเสื้อหะตะมิห้องนี้

โดยรวมแล้วถือได้ว่าชั้นบนเป็นพื้นที่ของเฟิงเซียนจิ้ง คนครอบครัวเหอจะส่งเสียงให้เธอรู้หากขึ้นมาข้างบน แต่ถึงอย่างไรเธอก็หมกตัวอยู่แต่ในห้อง ดังนั้นส่งเสียงไปก็ไม่มีผลอะไรสำหรับเธอ

พอเฟิงเซียนจิ้งเดินขึ้นมาชั้นห้าแล้ว เธอจงใจปิดประตูเหล็กสเตนเลสที่บันได ด้วยหวังว่าพอคนอื่น ๆ มากันแล้วเสียงจะไม่ดังเท่าไร

พอหันหลังมองตรงไปก็เห็นแท่นบูชาพระพุทธรูปพอดี เธอพนมมือไหว้พอเป็นมารยาท แล้วเดินเข้าห้องหนังสือทางด้านซ้ายโดยไม่รีรอ พอเข้าไปในห้องแล้ว สิ่งแรกที่เธอทำคือล็อกประตู จากนั้นก็ถอดแว่นตากกรอบหนา ถอดเสื้อตัวหลวมแล้วหยิบชุดออกกำลังกายแบบรัดรูปมาสวม หวีผมที่ฟูฟ่องเหมือนหัวสิงโตให้เรียบแล้วรวบผม

เฟิงเซียนจิ้งหยิบเสื้อโยคะที่มุมห้องออกมา ปูลงบนพื้นอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นจึงเปิดเพลง เริ่มจากวอร์มร่างกายก่อนแล้วกัน ทุกวันเธอต้องหมั่นฝึกซ้อมไม่ให้ขาด ถ้าวันหยุดสุดสัปดาห์นั้นก็กลับไปให้พ่อทดสอบแล้วไม่ผ่านขึ้นมาเธอโดนเล่นงานแน่!

“ว้าย...ฮ่า ๆ ๆ!”

เฟิงเซียนจิ้งไม่ได้ใส่ใจว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใด เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะแหลมลั่นอย่างออกรสชาติเกินเหตุดังมาจากชั้นล่าง ประตูปิดไว้ตั้งสองชั้นแล้วยังเสียงดังขนาดนี้ ข้างล่างคงเซฮากันสุดเหวี่ยงน่าดู

เธอหยิบผ้าขนหนูมาซับเหงื่อ เสียงจากชั้นล่างยังลอดเข้ามาอย่างต่อเนื่อง พอออกกำลังกายเสร็จแล้วก็ถึงเวลากินข้าวและดูหนัง แต่ไม่ทันไรก็ได้ยินเสียงคนเดินตึงตังขึ้นมาชั้นบน ทำเอาเธอตกใจแทบสะดุ้ง

“เฟิงเซียนจิ้ง!” เสียงเหอจยาหรงดังขึ้น ฝ่ายนั้นเคาะประตูกันบันไดแล้วพูดว่า “เธอว่างไหม ลงมาข้างล่างสักแป๊บสิ”

เหอจยาหรงไม่รอคำตอบแต่ผลักประตูเปิดทันที แล้วมุงหน้ามายังห้อง

หนังสือด้านซ้ายมือ

“มีอะไรเหรอ” เฝิงเซียนจิ้งซัดกลอนล็อกประตูห้องหนังสือ

“พวกเราอยากเล่นเกมกัน แต่เธอต้องลงมาข้างล่างนะ! ขอร้องละ!”

เหอจยาหรงยืนพูดอยู่นอกห้อง

เกมอะไรประหลาดชะมัด “แต่ฉันไม่อยากเล่นนี่!” เธอพึมพำ

“ขอร้องละ!” เหอจยาหรงหันหลังกลับ เสียงรอกเท้าตะดั่งตึงๆ ขณะเดินลงบันไดไป “รีบตามมาเร็วๆ นะ!”

น่ารำคาญจริงเชียว! เฝิงเซียนจิ้งเบ้าปาก ทำไม่ถึงรู้สึกว่ามันนี่อะไรๆ ก็ติดขัดไปหมด ตอนกลางวันก็รอซาลาเปาทอดจนไปเรียนสายเพราะชมรมบับออะไรนั่น แล้วตอนนี้อุตส่าห์หาเวลาอยู่คนเดียวเงียบๆ ได้กลับถูกรบกวนอีก

ช่วยไม่ได้! เธอรีบเปลี่ยนกลับไปสวมเสื้อตัวหลวม ปลอยผมยุ่งเหยิงฟูฟ่อง จากนั้นสวมแว่นตาอันโต เสร็จแล้วก็คว่ำกล่องข้าวติดมือมาด้วย ไหนๆ จะลงไปข้างล่างแล้ว จะได้ถือโอกาสทิ้งขยะด้วยเลย

พอเปิดประตูห้องอ่านหนังสือเธอก็ตกใจเล็กน้อย ห้องญี่ปุ่นเปิดไฟสว่าง บนเสื่อหะตะมิมิน้ำแก้วหนึ่งวางอยู่ เมื่อกี้เหอจยาหรงเป็นคนเอามาวางอย่างนั้น หรือ เธอจะทำเรื่องแบบนี้ไปทำไมกัน

เฝิงเซียนจิ้งไม่คิดอะไรมาก พอเดินลงไปข้างล่างจึงเห็นว่าเหอจยาหรงเรียกเพื่อนมาตั้งหลายคน นับๆ ดูแล้วน่าจะห้าหกคนได้

“นี่เพื่อนร่วมบ้านของฉันเอง ชื่อเฝิงเซียนจิ้ง เรียนเอกฝรั่งเศส” เหอจยาหรงรีบแนะนำกับทุกคน “พวกนี้เป็นเพื่อนร่วมชั้นของฉันนะ”

“สวัสดี!” เฝิงเซียนจิ้งทักทาย เธอแน่ใจว่าเห็นคนแอบหัวเราะผมที่ยุ่งเหยิงเหมือนหัวสิงโตกับเสื้อผ้าเซ็กซี่ๆ ของเธอ

เธอเดินเอาข้าวกล่องไปทิ้งในห้องครัวอย่างไม่แยแส แล้วเดินกลับมาในห้องรับแขก คนกลุ่มนั้นกำลังนั่งล้อมรอบเหอจยาหรง ทำทางต้นตื้นกันมาก

“เฝิงเซียนจิ้ง รีบมาเร็ว!” เหอจยาหรงร้องเรียก

“พวกเธอจะเล่นอะไรกัน” เธอขมวดคิ้ว “ฉันเล่นเกมไม่เป็นหรอกนะ” เธอกระเียบเข้าไปข้างโต๊ะน้ำชา จึงเห็นว่าบนโต๊ะมีชามใส่ข้าวสาร เข็มกับ ด้าย กรรไกร และน้ำวางอยู่ ส่วนเหอจยาทรงกำลังใช้กรรไกรตัดเปิดหลังของ ตุ๊กตาผ้าตัวหนึ่ง

“ไม่ได้จะให้เธอมาเล่น แต่อีกเดี๋ยวตอนที่พวกเราเล่นกัน เธอจะอยู่ชั้นบน ไม่ได้” หญิงสาวผมสั้นที่อยู่ข้างๆเอ่ยปาก “ในบ้านห้ามมีใครอยู่เลย!”

หา เฟิงเซียนจึงฟังแล้วงุนงง “หมายความว่ายังไงกัน”

“พวกเราจะเล่นเกมซ่อนแอบนะ!” เหอจยาทรงควักหุ่นที่ยัดอยู่ในตัว ตุ๊กตาออกมาทีละกำๆ

“...ซ่อนแอบเหรอ” เฟิงเซียนจึงประหลาดใจเล็กน้อย นี่มันสมัยไหนแล้ว ยังเล่นเกมซ่อนแอบกันอีก! “พวกเธอมีกันตั้งหลายคน เล่นได้อยู่แล้วนี่ จะเรียก ฉันมาทำไมล่ะ”

“โน้ๆๆ! เล่นซ่อนแอบแบบธรรมดาจะไปสนุกอะไรล่ะ!” นักศึกษาชาย ผมบลอนด์ที่อยู่ด้านข้างยกนิ้วชี้ขึ้นส่ายไปมา “เธอไม่เคยได้ยินเรื่องเกมซ่อนแอบ คนเดียวหรือ”

ไม่ เฟิงเซียนจึงตอบในใจ คนเดียวจะเล่นเกมซ่อนแอบได้ยังไงกัน เกมแบบนี้ใครจะไปอยากเล่น

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า มีแค่คนเดียวก็ไม่ต้องเล่นแล้วมั้ง”

“เธอไม่เคยได้ยินเหรอ เป็นตำนานประจำเมืองที่น่าสนใจมากเลยนะ!” เสียงหวานๆ ดังมาจากเด็กสาวผมยาวประป่าหน้าตาสะสวย “ก็เล่นกับตุ๊กตา ไงล่ะ!”

ตำนานประจำเมืองนั่นหรือ เฟิงเซียนจึงชะงักไปครู่หนึ่ง ทำไมวันนี้ฉันถึง ได้ยินคำนี้บ่อยเหลือเกินนะ!

“อันดับแรกต้องเตรียมตุ๊กตาที่มีมือมีเท้ามาตัวหนึ่ง จากนั้นตั้งหุ่นที่ยัดในตัวตุ๊กตาออกมา แล้วใส่ข้าวสารกับเล็บมือของตัวเองเข้าไปแทน ของที่ใส่ลงไป

จะกลายเป็นเหมือนเครื่องในของตุ๊กตา!” เหวอจยาทรงพูดอย่างตื่นเต้น “พอ ยัดจนเต็มแล้วก็วัดความยาวให้ดี เสร็จแล้วตัดด้ายสีแดงมาก่อนหนึ่งเพื่อเย็บ ปิดรอยให้เรียบร้อย ต้องใช้ด้ายสีแดงเท่านั้นนะ เพราะด้ายนี้เป็นเหมือนเส้นเลือด ของตุ๊กตา พอเย็บเสร็จแล้วด้ายที่เหลือห้ามตัดทิ้ง แต่ให้พันไว้ตรงไหนก็ได้บน ตัวตุ๊กตา”

พอเฟิงเขียนจิ้งฟังถึงตรงนี้ก็ขมวดคิ้ว “มีทั้งเครื่องใน มีทั้งเส้นเลือด นี่ คือจะทำให้ตุ๊กตากลายเป็นคนอย่างนั้นหรือ?”

“ก็ใช่ละสิ!” นักศึกษาหนุ่มผมบลอนด์ตืดนิ้ว “ไม่อย่างนั้นจะเล่นซ่อนแอบ ได้อย่างไรล่ะ!”

“รีบทำต่อเถอะ!” เหวอจยาทรงเร่ง เธอเริ่มตักข้าวสารจากชามออกมาเทใส่ ในตัวตุ๊กตา

“พวกเราเปิดน้ำใส่ในอ่างเรียบร้อยแล้ว จยาทรงต้องตั้งชื่อให้ตุ๊กตา แล้ว บอกตุ๊กตาว่าฉันจะเป็นผีให้ก่อนนะ เสร็จแล้ววางตุ๊กตาไว้ในอ่างน้ำ เท่านั้นที่เริ่ม เกมได้แล้ว!” นักศึกษาชายร่างผอมสวมแว่นพูดอย่างกระตือรือร้น “ต้องปิดไฟ ทุกดวงในบ้านให้หมด เหลือแค่ไฟในห้องหลับท้าย หลังจากนั้นให้เปิดทีวีแล้วนับ หนึ่งถึงสิบ หยิบมิดเดินไปที่อ่างน้ำ และพูดกับตุ๊กตาว่าฉันหาเธอเจอแล้ว”

เขาทำท่าแหงด้วยมืออย่างอกรสชาติ ทำเอาเฟิงเขียนจิ้งตกใจจนสะดุ้ง โหยง!

“เสร็จแล้วก็แหงลงไป เท่ากับว่าตุ๊กตาถูกจับได้แล้ว คราวนี้ตาตุ๊กตาเป็น ผี!” เด็กหนุ่มสวมแว่นยังพูดต่อ ดวงตาทั้งสองเป็นประกายวาววับ “ส่วนเหว จยาทรงก็รีบไปซ่อนตัวในห้องหลับท้าย น่าสนุกมากเลยใช่ไหม!”

เฟิงเขียนจิ้งขมวดคิ้วมุ่น “ฉันฟังแล้วไม่เห็นจะรู้สึกที่น่าสนุกตรงไหนเลย คนเยอะขนาดนี้ก็เล่นกันเองสิ ทำไมต้องเล่นกับตุ๊กตา...”

“ก็เป็นตำนานประจำเมืองนี่นา เฟิงเขียนจิ้ง! ทำตัวให้สนุกหน่อยสิ!” เหวอจยาทรงปลักเธอเบาๆ จากนั้นใช้กรรไกรตัดเล็บมาตัดเล็บของตัวเองใส่ลง

ในกองเมล็ดข้าว แล้วใช้ด้ายแดงเย็บปิดตัวตุ๊กตา

เฟิงเซียนจึงรู้สึกเพียงว่าประหลาดพิลึกจริงๆ เกมพรรคนี้ทำไม่ถึงมีคนอยากเล่น แค่ฟังเธอก็ขนลุกชู่แล้ว!

“แล้วห้องหลบภัยคืออะไรนะ” เธอถาม

“ในอินเทอร์เน็ตเขียนว่าห้องหลบภัยจะเป็นห้องพระหรือมุมผนังแทนบูชาอะไรก็ได้ ชั้นบนมีหิ้งบูชาอยู่ไม่ใช่หรือ” เด็กสาวผมยาวพูดอย่างนี้มโนวล

“เพราะอย่างนั้นมันเลยต้องลงมาชั้นล่างนั่นแหละ” ในที่สุดเฟิงเซียนจึงก็จับประเด็นสำคัญได้

“แหม ก็เดี๋ยวฉันต้องขึ้นไปอยู่ชั้นบนนี่นา ชั้นล่างกับชั้นบนถือว่าอยู่ในบ้านเดียวกันถูกไหม แต่เวลาเล่นเกมซ่อนแอบคนเดียว ห้ามมีคนอื่นอยู่ในบ้าน!” เหวอจยาทรงดันเฟิงเซียนจึงเบาๆ “จะนั่นเธอยอมต้องลงมาข้างล่าง แล้วออกไปรอข้างนอกพร้อมคนอื่น”

“ใช่ พวกเราทุกคนต้องออกไปรอข้างนอก แต่ต้องเปิดมือถือให้ติดต่อกันตลอด” เด็กหนุ่มผมบลอนด์โซวีโทรศัพท์มือถือในมือ “เพื่อนที่คอยรอดูสถานการณ์เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เลยสำหรับเกมนี้ เพื่อเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาจะได้ช่วยกัน”

“ไม่มีใครคิดเลยเธอว่ามันอันตรายมาก” เฟิงเซียนจึงพูดเสียงแผ่ว “ในเมื่อถึงกับต้องไปซ่อนในห้องพระ แล้วยังต้องมีเพื่อนคอยช่วยอีก แบบนี้ก็แสดงว่าอันตรายนะสิ!”

“ให้ตายเถอะ ทำไมเธอใจเสาะอย่างนั้นนะ! แค่ลองดูเล่นๆ เท่านั้นเอง มีคนเคยลองเล่นตั้งเยอะแยะไป” นักศึกษาชายหัวเราะขึ้นมา “ก็มีบ้างที่เจอเหตุการณ์ประหลาด แต่ส่วนใหญ่ไม่มีอะไรหรอก”

“เหตุการณ์ประหลาดอย่างนั้นหรือ!” เฟิงเซียนจึงตัวสั่น เจอแค่ครั้งเดียวก็มากเกินพอแล้วมั้ง!

“ได้ยินมานะ ก็แค่ได้ยินมาทำนองว่าเปิดทีวีทิ้งไว้แล้วจะมีภาพประหลาด

หรือเสียงประหลาด บางคนก็บอกว่าสุดท้ายตุ๊กตาไม่อยู่ในอ่างน้ำแล้ว ไม่รู้ว่าเกิด
เดินได้ขึ้นมาจริง ๆ หรือยังงั้น...” เด็กหนุ่มแก้มแดงทำเสียงให้ฟังดูน่ากลัว “ไม่แน่ว่าอีกเดี๋ยวมันอาจจะมาหาเธอก็ได้นะ...แฮ!”

जू่ามีคนที่มาเสียงแสบไล่โดยไมหันตั้งตัว ทำเอาเฟิงเขียนจึงตกใจจนขวัญหนี
เธอกรี๊ดร้องเสียงแหลม ขนลุกชู!

“มาแกลังกันทำไมเนี่ย!” เธอยกมือทาบอก “...เหอจยาหรง อย่าเล่นอะไร
พรตนี่เลย!”

“เรื่องบนอินเทอร์เนตเชื่อได้ที่ไหนล่ะ! พวกนั้นก็แค่เข้ามาเล่าหุ่นเล่านี้ไป
เรื่อยเปื่อย กว่าเราจะหาโอกาสลงเล่นอย่างนี้ได้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ เธออย่า
พูดให้พวกเราหมดสนุกสิ!” เหอจยาหรงเย็บปิดด้านหลังตุ๊กตาจนเสร็จ แล้วใช้
ด้ายแดงพันรอบตัวตุ๊กตา “เรียบร้อย”

“เย่เย่เย่” ทุกคนขานรับอย่างกระตือรือร้น ใครบางคนผลักเด็กสาวผมสั้น
มาข้างหน้า “เร็วเข้าสิ! ไชซินี่อ้ว เธอเตรียมน้ำเกลือกับมีดปอกผลไม้มาหรือยัง”

“เมื่อก็ฉันขึ้นไปเปิดไฟในห้องญี่ปุ่นแล้วก็วางแก้วน้ำเกลือเรียบร้อยแล้ว”
เหอจยาหรงยืนขึ้น มองตุ๊กตาในมือ “เจ้าทานตะวัน นี่เป็นภารกิจครั้งสุดท้ายของ
เธอแล้วนะ”

สาเหตุที่ตั้งชื่อว่าทานตะวันก็เพราะเสื้อของตุ๊กตาตัวนั้นเป็นลายดอก
ทานตะวัน มันมีผมเปียสีบลอนด์ คีระระสวมหมวกฟาง ลำตัวสวมเสื้อผ้าสไตร์
ชาวไร่ เท้าทั้งสองสวมรองเท้าหนัง เป็นตุ๊กตาที่มีมือเท้าและยืนได้ สภาพเพ่าจน
เหลือเชื่อชุด คงผ่านกาลเวลามานานพอสมควร

“ตั้งชื่อว่าทานตะวันเธอ” หลินอี่จินถามขึ้น

“มันชื่อทานตะวันตั้งแต่แรกแล้ว สมัยเด็กๆฉันตั้งชื่อนี้ให้มันนะ” เหอ
จยาหรงยกไหล่ “ไหนๆก็ต้องเอาไปทิ้งอยู่แล้ว สู้เอาออกมาเล่นดีกว่า”

เพื่อนคนอื่นทยอยกันสะพายกระเป๋า เหอจยาหรงหยิบตุ๊กตาไปไว้ใน
ห้องน้ำ “ทุกคนเก็บของให้เรียบร้อยแล้วออกไปรอข้างนอกนะ”

เฟิงเซียนจึงยังคิดอยากห้ามพวกเขา เธอเห็นเพื่อนคนหนึ่งเดินไปเปิดทีวี ฟากเหอจยาหรงก็ไล่ปิดไฟในบ้านที่ละดวง หลินอี๋จินดึงตัวเธอออกไปนอก ประตู เพียงพริบตาเดียวทุกคนก็ถอยออกมาอยู่ข้างนอก พุดให้ชัดกว่านั้นคือ ข้างนอกประตูไม้ ส่วนประตูเหล็กนั้นยังไม่ได้ปิด คนกลุ่มใหญ่ยืนนอกกันหน้า ประตู ในมือกำโทรศัพท์ไว้แน่น

“จางเจิงหมิง พวกเราอยู่ตรงนี้โอเคแล้วใช่ไหม” คนในกลุ่มถามขึ้น
“ได้แหละน่า แต่ทำพอเป็นพิธี จยาหรงเป็นคนบอกเองไม่ใช่เธอว่าห้าม ล็อกประตู” ชายหนุ่มร่างผอมตอบ

เฟิงเซียนจึงคิดว่า ที่จริง “เงื่อนไข” เยอะเยอะเหล่านี้ มีไว้เพื่อให้รู้ว่าทางที่ดี อย่าเล่นเกมพรรคนี้เลยไม่ใช่หรือไง

“เหอจยาหรงเริ่มเล่นเป็นผีแล้ว! เหอจยาหรงเริ่มเล่นเป็นผีแล้ว! เหอจยาหรงเริ่มเล่นเป็นผีแล้ว!” จากประตูไม้ ทุกคนได้ยินเสียงดังก้องมาจากด้านใน

“เริ่มเกมแล้ว” ไซซินอี๋วกระซิบเสียงเบา เพียงพริบตาเดียว ทุกสิ่งรอบตัว ก็เสียบกริบราวปาซ่า ทุกคนยืนกลั้้นหายใจนิ่งอย่างลึนระทึก!

เฟิงเซียนจึงถูกเบียดอยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้ากลุ่มใหญ่ จึงรู้สึกเวลาที่ผ่านไปช้าเหลือเกิน หลังจากได้ยินเสียงเหอจยาหรงตะโกนเพียงไม่กี่วินาที ก็ตามมาด้วยเสียงคนวิ่งขึ้นไปชั้นสองของบ้าน เพียงครู่เดียวก็วิ่งกลับลงมา จากนั้น วิ่งกลับขึ้นไปอีกครั้งราวกับกำลังรีบร้อนมาก

หลังจากนั้นทุกอย่างเสียบสนิท นอกจากเสียงทีวีแล้ว ภายในบ้านไม่มีความเคลื่อนไหวอย่างอื่น เฟิงเซียนจึงกำมือแน่น บรรยากาศน่าสยดสยอง เหลือเกิน!

สยดสยองจนเธอรู้สึกว่าอากาศที่เดิมก็เย็นเยือกอยู่แล้วยิ่งเย็นเยียบกว่าเก่า!

ทีวีเปิดเสียงไว้ดังมาก ทุกคนเงี่ยหูฟังด้วยความลึนระทึก ตอนนี้เป็นรายการข่าว เห็นแสงไฟวูบไหวจากโทรทัศน์ลอดผ่านช่องด้านล่างประตูออกมา...

ซ่า...ซ่าๆ...ทันใดนั้นก็มึนเสียงคลื่นแทรกแว่วมา!

ลมเย็นเยียบพัดลอดผ่านช่องประตู เฝิงเขียนจึงสูดหายใจแล้วกลืนใจหนึ่ง
แต่ไม่รู้เพราะอะไร คนอื่นเหมือนไม่มีใครสังเกตเห็น...ทุกคนแค่เปิดดูโทรศัพท์
มือถือขณะรอให้บางอย่างเกิดขึ้น

เฝิงเขียนจึงซึ่งอยู่กลางวงล้อมสอดส่ายสายตามองผู้คนรอบกาย ท่ามกลาง
แสงเย็นเยียบจากโทรศัพท์มือถือ คนกลุ่มนี้แลดูน่ากลัวอย่างประหลาด...

“นานจังเลย...” ใครคนหนึ่งกระซิบเสียงแผ่ว “ทำไมถึงนานขนาดนี้”

“เพิ่งสองนาทีก่อนนะ ไม่เป็นไรหรอกมั้ง” เห็นไหม ทุกคนก็รู้สึกเหมือนกัน
ว่าเวลาผ่านไปช้ามากใช่ไหมล่ะ

แต่ตอนนี้ความกระวนกระวายเริ่มแพร่ไปทั่วกลุ่ม ทุกคนจ้องโทรศัพท์
มือถือ รู้สึกว่าในบ้านเงียบเกินไปแล้ว ต้องลองกดกริ่งดูใหม่นะ หรือว่า...

“พลัวะ” ประตูไม้เปิดออกอย่างรวดเร็ว “ว่าไง”

“เหวอ...” เสียงกรีดร้องดังลั่น ทั้งชายและหญิงที่ยืนอยู่นอกประตูกรีดร้อง
เสียงหลงพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

เสียงร้องดังก้องไปทั่ว สะท้อนไปตามโถงบันไดในอาคาร กระทั่งเหอจยาหรง
ที่เป็นคนเปิดประตูยังพลอยตกใจไปด้วย ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น ประตูทุกประตู
ในตึกก็เปิดออก

“มีอะไรกัน เกิดเรื่องอะไรขึ้น!”

“เสียงมาจากชั้นสี่ไหม เฮ้ย! ข้างล่างนั่นเกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า”

กระทั่งบ้านฝั่งตรงข้ามยังเปิดประตูออกมาดูอย่างตื่นตระหนก อาคารชุด
หลังนี้เป็นบ้านคนทั้งหมด ไม่ใช่หอพักให้นักศึกษาเช่า พวกเพื่อนบ้านได้ยิน
เสียงร้องก็ตกใจมาก บางคนถึงกับตะโกนถามว่าต้องโทรศัพท์เรียกตำรวจไหม

“ขอโทษด้วยค่ะ ไม่มีอะไรค่ะ” เหอจยาหรงรีบถลันออกไปโดยไม่รีรอ
และตะโกนบอกเพื่อนบ้านตามชั้นต่างๆ “พวกเราเล่นกันแล้วเปลือยทำเพื่อน
ตกใจนะคะ”

“เล่นเทร่อ เล่นอะไรกัน! ร้องเสียงดังขนาดนี้ ทำเอาตกใจจนหัวใจแทบวายเลยนะ!” คุณป้าบ้านตรงข้ามโมโหเล็กน้อย ก็จริงอย่างที่เธอบอก ไม่ว่าใครได้ยินเสียงกรี๊ดร้องลั่นอย่างนั้นย่อมต้องนึกว่าเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น

พวกนักศึกษากาพากันขอโทษขอโพยยกใหญ่ เพื่อนบ้านทั้งชั้นบนชั้นล่างอบรมพวกเขาเล็กน้อย จากนั้นก็แยกย้ายกันกลับเข้าบ้านตัวเองไป

“เป็นเพราะเธอแท้ๆเลย!” เด็กหนุ่มผมบลอนด์ผลักเหอจยาทรงอย่างไม่สับสน “จู่ๆก็เปิดประตูออกมา ทำเอาตกใจกันไปหมด สุดท้ายเป็นเรื่องเลยเห็นไหม”

“ฮ่าๆ...ฉันงใจแกลั้งพวกเธอนะ” ใบหน้าเด็กสาวฉายแววภูมิใจ “กระทั่งพ่อหนุ่มมาดเข้มเงินฉนวนฮั่นยังตกใจเลย”

“เหอจยาทรง ฉันขวัญหายหมดแล้วเนี่ย” จางเฉิงหมิงตกใจจนหน้าซีด “แล้วตกลงเป็นยังไง เกมจบแล้วใช่ไหม”

เหอจยาทรงพยักหน้าพลางชี้ไปที่โซฟา ทุกคนมองตามและเห็นตุ๊กตาที่มีมิติปรกร่างวางอยู่ตรงนั้น ทำเอาตกใจจนถอยหลังกรูด!

“ทำไมไปอยู่ตรงนั้นได้” หลินอี่เจินรีบคว้าตัวเหอจยาทรงไว้แน่น “หรือมันขยับขึ้นมาจริงๆ”

“ให้ตายสิ นี่ตุ๊กตาปีนออกมาจากอ่างอาบน้ำแล้วเดินตามหาเธอจริงๆเทร่อ” วินาทีนั้นทุกคนต่างตื่นตระหนก ใบหน้าเหยเกจนดูไม่ได้

“โฮ่เอ๊ย! อะไรของพวกเธอเนี่ย อย่าพูดให้ทุกคนตกอกตกใจอย่างนี้สิ” เหอจยาทรงถอนใจยาว “พอเกมจบแล้วฉันก็หยิบตุ๊กตาออกมาจากอ่างนะ”

ทุกคนนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง แล้วถอนใจยาวอย่างโล่งอก “วุ่นวายไปหมดเลย” เงินฉนวนฮั่นกลับมาทำสีหน้าไม่ยี่หระแล้วนั่งลง

“พวกเราก็นึกว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เล่นหายไปได้ตั้งนาน” “เธอได้จับเกมตามขั้นตอนที่อธิบายไว้หรือเปล่า” จางเฉิงหมิงถามอย่างระแวดระวัง

“แน่นอน เอน้ำเกลือสะอาดตุ๊กตา เสร็จแล้วอมน้ำเกลือในปากและพ่นใส่ อีกรอบ จากนั้นก็บอกมันว่าจบเกมแล้ว” เหวอจยาทรงยกไหล่ “ไม่มีเรื่องประหลาด อะไรเกิดขึ้นเลยนะ ตอนที่ฉันวิ่งลงไปหาตุ๊กตา มันก็รออยู่ในอ่างอาบน้ำโดย ไม่ได้ขยับสักนิด”

“งั้นเธอได้ยินเสียงอะไรบ้างไหม พวกเราเหมือนได้ยินเสียงที่วิดังซ่าๆ” หลินอี่เงินถามอย่างหวาดกลัวเล็กน้อย

“ทีวีหรือ...” เหวอจยาทรงหันหลังไปมอง “บ้านพวกเราสัญญาไม่ค่อยดี ทีวีเลยเป็นอย่างนี้ประจำ ปกติก็เป็นแบบนี้ อย่าคิดมากเลย เอาละ เปลี่ยนคน ได้แล้ว”

เหวอจยาทรงก้มลงหยิบตุ๊กตา ตอนดิ่งมีดที่ปักบนตัวมันออก เฟิงเซียนจึง รู้สึกเหมือนเห็นตุ๊กตาขมวดคิ้ว ราวกับความเจ็บปวดตอนดิ่งมีดออกมาทำให้มัน ไม่พอใจ

คิดไปเอง เธอต้องคิดไปเองแน่ ใบหน้าของตุ๊กตาผ้าตัวนั้นมีดวงตา พลาสติคคู่โตเย็บติดไว้ มันจะขมวดคิ้วได้อย่างไรกัน

เพียงครู่เดียวทุกคนก็กลับไปเฮฮาเหมือนเดิม พวกมันร้องเย้วๆ ให้เปลี่ยน คนเล่น เหวอจยาทรงดึงด้ายแดงออก เมล็ดข้าวสารทั้งหมดไหลออกมา เปลี่ยน ให้อีกคนเป็นผีแทน จากนั้นทำตามขั้นตอนเดิมอีกครั้ง เดิมข้าวสาร ใส่เล็บมือ ใช้ด้ายแดงเย็บปิด หลังจากนั้น...

“ฉันไม่เล่นแล้วนะ แค่นี้ไม่ต้องอยู่ในบ้านเท่านั้นก็พอใช่ไหม” เฟิง เซียนจิ้งพูดขึ้น “ฉันออกไปข้างนอกนะ จะได้ช่วยซื้อของเข้ามาให้ทุกคนด้วย”

“เฟิงเซียนจิ้ง เธอเป็นอะไรไป” เหวอจยาทรงจับน้ำเสียงหมดความอดทน ของเธอได้ “กลัวหรือ”

“กลัวสิ กลัวมาก” เฟิงเซียนจิ้งมองเธออย่างไม่สบายอารมณ์ “ฉันพูดจริง ๆ นะ เรื่องแบบนี้ไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่เลย”

“เฮ้อ ทำเอาหมดสนุกกันพอดี” เพื่อนชายคนหนึ่งไว้อย่างไม่สบายอารมณ์

“ถ้าเขากลัวก็ปล่อยให้ออกไปเถอะ อยู่ต่อก็รังแต่จะพูดให้คนอื่นตกอกตกใจเปล่าๆ”

คนต่อไปที่เล่นคือเด็กสาวผมสั้นที่ชื่อไซซินอัวร์ “ฉันอยากกินเต้าหู้ยวบกววนเธอช่วยซื้อมาให้หน่อยนะ...เซียน เซียนจิ้งจอกไหม”

เฟิงเซียนจิ้งจอกหันหน้า จากนั้นทุกคนก็สั่งอาหาร พอเธอรวบรวมรายการและเงินเรียบร้อยแล้ว ก็เดินขึ้นชั้นบนไปหยิบเสื้อโค้ดเพื่อเตรียมออกไปข้างนอก เธอไม่อยากอยู่ต่อแม่แต่วินาทีเดียว พอสวมเสื้อโค้ดเสร็จ เธอมองห้องญี่ปุ่นที่เปิดไฟสว่าง ไม่เข้าใจเลยว่าเหอจยาทรงคิดอะไรอยู่

เธอรูตชิปแล้วเดินลงไปข้างล่าง ทันใดนั้นก็สังเกตเห็นว่าที่บันไดมีรอยเปียกแฉะ

หิม เธอก้มหน้าลงมอง เป็นรอยหยดน้ำเล็กๆ ชั้นบนใดหนึ่งมีสองหยด ทุกชั้นมีหยดน้ำอย่างนี้หมด...หรือว่าตอนเหอจยาทรงเข้าห้องน้ำ น้ำอาจจะติดร่องเท้ามาด้วย เธอเกาหัวอย่างงุนงง แต่ถ้าคิดตามท่าทางเวลาเดินขึ้นบันไดแล้ว แต่ละชั้นน่าจะมีแค่รอยเท้าเดียวนี่นา แล้วรายน้มาจากไหนตั้งสองรอยละ ทั้งยังรอยเล็กแค่นี้ก็ต่างหาก

ช่างเถอะ เธอไม่อยากยุ่งอะไรด้วยแล้ว จะยังไงพอเข้าไปในห้องญี่ปุ่นก็ต้องถอดรองเท้า ขอแค่เสื้อหะตะมิไม่เปียกน้ำก็พอ

“อ๊ะ! รอก่อน ฉันเอาเห็ดหอมทอดเพิ่มอีกอย่าง” ระหว่างที่เซียนจิ้งซึ่งสวมรองเท้าเสร็จแล้วกำลังยืนรอลิฟต์ ประตูไม้ก็เปิดออกอีกครั้ง คราวนี้คนที่เดินตามมาคือไซซินอัวร์ “ฝากหน่อยนะ”

“อืม” เฟิงเซียนจิ้งแบมือรับเงิน เห็นตัวผมอย่างนี้แต่กินเยอะอย่างไม่น่าเชื่อแฮะ

ประตูลิฟต์เปิดออก ตอนที่เธอก้าวเข้าไปข้างใน ไซซินอัวร์ยังยืนโอบกมือลาเธออย่างเป็นมิตรอยู่ตรงประตู

เวลานั้นเธอไม่รู้เลยว่า การบอกลาครั้งนั้นจะเป็นครั้งสุดท้าย

2

รอยเลือด

ระหว่างออกไปซื้ออาหาร เฝิงเชียนจึงใช้โทรศัพท์มือถือเข้าอินเทอร์เน็ต แล้วค้นคำว่า “เกมซ่อนแอบคนเดียว” ปรากฏว่ามีเกมนี้อยู่จริงๆ ด้วย ทั้งยังมีคำอธิบายเรื่องที่ต้องเตรียมกับวิธีเล่นเกมอย่างละเอียด ตรงตามที่เหอจยาหรงทำไม่มีผิด นั่นคือนำตุ๊กตามา “ตั้งโปรแกรมใหม่” แล้ววางไว้ในอ่างอาบน้ำ

เริ่มแรกต้องให้ใครคนหนึ่งเป็นผี ดับไฟทุกดวง เหลือไว้เพียงแสงสว่างจากโทรทัศน์ พอหนึ่งถึงสิบแล้วก็ถือมีดเดินกลับไปในห้องน้ำที่มีตุ๊กตาอยู่ เรียกชื่อตุ๊กตาตามชื่อที่ตั้งไว้ แล้วพูดว่า “หาเจอแล้ว” จากนั้นใช้มีดแทงลงไป

พอแทงแล้วยังต้องพูดกับตุ๊กตาว่า “XXX ตาเธอเป็นผีแล้ว” ก่อนจะวางตุ๊กตาทิ้งลงไปในอ่าง ส่วนตัวผู้เล่นกลับไปซ่อนตัวในห้องหลบภัย

สาเหตุนี้เองที่ทำให้เฝิงเชียนซึ่งอยู่นอกประตูบ้านได้ยินเสียงเหอจยาหรงวิ่งขึ้นลงอยู่ในบ้าน จะเล่นเกมต้องวุ่นวายขนาดนี้เลยหรือ คนที่อยู่ในห้องหลบภัยต้องกะเวลาประมาณหนึ่ง แล้วตีมน้ำเกลือที่วางเตรียมไว้ในห้อง ห้ามกลิ่น ให้อ้อมไว้ในปาก จากนั้นหยิบแก้วน้ำเกลือเดินไปที่ห้องน้ำแล้วสาดน้ำเกลือใส่ตุ๊กตา ส่วนน้ำเกลือที่อ้อมไว้ในปากก็ต้องพ่นใส่มันด้วย เพื่อแสดงว่าเกมจบแล้ว

ใครเป็นคนคิดเกมยุ่งยากแบบนี้ขึ้นมาละ ในเมื่อเป็น “เกมซ่อนแอบ”

กฎแจล้าคัญคือต้องหาอีกฝ่ายให้เจอไม่ใช่หรือ แต่เกมนี้กลับให้เอาตุ๊กตาที่เคลื่อนไหวไม่ได้มาเล่นด้วย ตั้งแต่เริ่มจนจบเกมก็มีแต่มนุษย์ที่วิ่งวุ่น จะเล่นกี่ครั้งก็มีแต่มนุษย์ที่เป็นฝ่ายเดินไปเจอตุ๊กตาในอ่างอาบน้ำไม่ใช่หรือ

แล้วทำไมต้องเอามืดแทงด้วย สมัยเด็กเวลาเราเล่นซ่อนแอบก็ไม่เห็นต้องถือมีดวิ่งหาคนที่ซ่อนอยู่เสียหน่อย ให้เอามืดแทงก่อนแล้วค่อยพูดว่า “เจอเธอแล้ว!” ถ้าอย่างนั้นพอตุ๊กตาหาคนที่ซ่อนอยู่เจอ ก็ต้องเอามืดแทงกลับด้วย ถึงจะเสมอกันใช่ไหม

ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย สิ่งที่เขาไม่เข้าใจยิ่งกว่าคือ ทำไมถึงมีคนอยากเล่นเกมแบบนี้

สองมือหิวถุงอาหารไบโตะข้างละใบ พะโล้ทรงเครื่อง ไก่ทอด เต้าฮวย เครื่องดื่ม เฟิงเซียนจึงเดินไปตามทางลาดขึ้นเนิน ความอดทนเธอถึงขีดสุดแล้ว พอไปถึงเธอจะบอกพวกเขาอย่างเรียบซาดว่าจะใช้ห้องอ่านหนังสือ เชิญพวกเขาออกไปเล่นเกมไว้สาระนี้ข้างนอก!

แม้คำอธิบายบอกว่าควรเริ่มเกมตอนตีสาม แต่เกมแบบนี้ไม่ว่ากี่โมงก็ยามเธอก็ไม่เอาด้วย

แสงไฟสีน้ำเงินสลบแดงกะพริบสว่างวามมาจากด้านหลัง เสียงไซเรน อังคะหนึ่งจนแสบแก้วหู เฟิงเซียนจึงหลบไปยืนริมถนนโดยสัญชาตญาณ รถตำรวจวิ่งเป็นขบวนผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทุกคันพุ่งตรงดิ่งไปข้างหน้า เธอร้อนใจขึ้นมาทันที พอมองตามไป ดูเหมือนรถตำรวจจะจอตรวมกันตรงจุดหนึ่งซึ่งอยู่เลยไปข้างหน้า...

เธอออกวิ่งทันที ขึ้นเนินแล้วอ้อมไปทางขวา พอเห็นรถตำรวจจอดอยู่หน้าอาคารห้องชุดที่เธอพัก หัวใจก็เย็นวาบ

ไม่หอรอกน่า...เธอคิด ยกถุงหิ้วในมือแนบอกแล้วแทรกตัวเข้าไปดู ด้านนอกอาคารคนมุงเบียดเสียด เธอปาดซ้ายหลบขวาเดินตัดผ่านสวนดอกไม้ไปจนถึงอาคาร D พอเห็นตำรวจกำลังเดินไปทางอาคารหลังเดียวกัน ทั้ง

มือและเท้าของเธอก็เย็นเยือกขึ้นมาทันที

“รอก่อนค่ะ!” เธอเห็นประตูลิฟต์กำลังจะปิดจึงพุ่งตัวเข้าไปโดยอัตโนมัติ

ลิฟต์แน่นขนัด มีแต่ตำรวจเต็มไปหมด “หนูจะไปชั้นไหน”

“...ชั้นสี่ค่ะ” เธอพูดอย่างช้าๆ เพราะเห็นแล้วว่าปุมลิฟต์เพียงปุมเดียวที่สว่างอยู่ ก็คือปุมชั้นสี่ซึ่งตำรวจเพิ่งกดเมื่อครู่

“เอ๋ เธออยู่ชั้นสี่หรอ” ตำรวจที่อยู่ด้านข้างขมวดคิ้ว “เลขที่เจ็ดสิบสามหรือเปล่า”

วินาทีนั้นสมองเฟิงเซียนจึงมีแต่ความว่างเปล่า เธอแทบทรงตัวไม่อยู่ ตำรวจที่ยืนทางขวาริบพุงเธอไว้ ดูท่าจะเกิดเรื่องที่บ้านเลขที่เจ็ดสิบสามจริงๆ!

“เกิดอะไรขึ้นคะ ใครเป็นอะไร” เธอรีบถาม แล้วประตูลิฟต์ก็เปิดออก “เหอจยาหรง...”

เฟิงเซียนจึงพุ่งออกจากลิฟต์ทันที ตำรวจที่พุงเธอริบรั้งตัวไว้ ไม่ยอมให้เธอบุกเข้าไปข้างใน คนจากสถานีตำรวจที่ยืนอยู่นอกห้องพากันมองเธออย่างประหลาดใจ เพราะไม่มีใครว่าจะมีใครพุ่งพรวดออกมาจากลิฟต์

เหอจยาหรงได้ยินเสียงโหวกเหวกจึงเงยหน้าขึ้นทันที ใบหน้าที่นองด้วยน้ำตาจ้องมาที่เธอ ร้องห่มร้องไ้จนพูดไม่เป็นคำ ข้างกายเธอมีเพื่อนคนอื่นๆ ห้อมล้อม ทุกคนนั่งอยู่ตรงชั้นบันได ภาพตรงหน้าทำให้เฟิงเซียนจึงงุนงงจนทำอะไรมิได้

ทำไมทุกคนอยู่ที่นี้ เกิดเรื่องอะไรขึ้น ตำรวจกำลังใช้เทปสีเหลืองกันหน้าประตู เธอขมวดคิ้วขณะเดินผ่านหน้าประตู ตรงไปหากลุ่มเพื่อนนักศึกษาที่นั่งอยู่บนบันได

“พระเจ้า...” เหอจยาหรงยืนขึ้นแล้วเข้ามาพิงไหล่เธออย่างไร้เรี่ยวแรง “ทำไมเป็นแบบนี้ไปได้...”

“เกิดอะไรขึ้น” เฟิงเซียนจึงกวาดตามองกลุ่มคนที่นั่งอยู่ตรงหน้า เอ๋ ขาดไปคนหนึ่ง “เอ่อ...ไซซินอีวี่ล่ะ”

เด็กสาวผมยาวที่ชื่อหลินอีจินตัวสั้นเทิ้ม ใบหน้าซีดขาวมองมาที่เธอน้ำตาหยดโตร่วงเฉาะทันที พวกผู้ชายที่กำลังปลอบเพื่อนหญิงเองก็ตัวสั่นงันงกหรือว่า...เฟิงเซียนจิ้งวางถุงในมือแล้วหันหลังวิ่งกลับไปทางประตู แต่ตำรวจจับตัวเธอไว้อีกครั้ง

“ห้ามเข้าไปนะ!”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น เมื่อกี้ฉันออกไปซื้อของ...ฉันอยากรู้ว่าตกลงมันเกิดอะไร...” ประตูไม้เปิดออกอย่างช้าๆ ทิมชั้นสูตรพลิกศพกำลังถ่ายรูปและเก็บหลักฐานจากที่เกิดเหตุ

เฟิงเซียนจิ้งยืนอยู่หน้าประตู มองภาพภายในห้องรับแขกอย่างไม่อยากเชื่อตาตัวเอง

ไซซินอีว์นอนอยู่กลางกองเลือด ดวงตาทั้งสองเบิกกว้างจ้องตรงมาที่ประตูปากเผยอเล็กน้อย เลือดแดงสดซึมเปื้อนทั่วเสื้อไหมพรมสีชมพูที่สวมอยู่ มีดเล่มนั้นปักอยู่กลางอก แหว่งลึกจนมิดด้าม

เลือดทะลักไม่หยุด แอ่งเลือดขนาดใหญ่บนองอยู่ใต้ร่างของเธอ

ข้างแก้มของไซซินอีว์ ตู๊กตาตัวจิ๋วที่ชื่อทานตะวันนอนอยู่กลางกองเลือด ส่วนท้องของมันเป็นช่อง เมล็ดข้าวสารทะลักร่วงกระจายตกกระจายบนกองเลือดเช่นกัน

เฟิงเซียนจิ้งสั่นหลังเย็นวาบ ใครเป็นคนฆ่าไซซินอีว์

“พวกเราเปล่านะ! พวกเราอยู่ข้างนอกทั้งหมด” เหลอจยาหรงร้องให้ “ทุกคนเป็นพยานได้ ตอนเล่นเกมไม่ว่าใครก็ห้ามเข้าไป”

ทั้งหมดนี้อยู่ในสถานี่ตำรวจ แทบทุกคนกำลังสะอื้นเสียงแผ่ว การตายของไซซินอีว์เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอนไม่ต้องสงสัย นอกจากมีดที่แทงกลางหัวใจแล้ว ดูเหมือนที่มือเธอมีรอยแผลบ่งบอกว่าพยายามต่อสู้ขัดขืนด้วย คำถามคือถ้าทุกคนอยู่ด้านนอก ใครเล่าเป็นคนฆ่าเธอ

“ทำไมพวกเธอเล่นเกมอะไรแบบนี้ ซ่อนแอบคนเดียวอะไรกัน” ตำรวจ
ส่ายหน้าไม่หยุด “นี่ปล่อยให้เขาอยู่ในห้องคนเดียวจริงหรือ”

หลินอี่เจินพยักหน้า “ในเมื่อเป็นเกมซ่อนแอบคนเดียว ในห้องก็ต้องมี
เขาคนเดียวอยู่แล้วอะ เออ...พวกเราทุกคนอยู่ข้างนอก ในห้องไม่มีคนอื่นนะคะ”

ไซชินอี่วี่เล่นเป็นคนทีสี่ หลังเฟิงเซียนจึงออกมาจากบ้าน หลินอี่เจินเล่น
เป็นคนที่สองและจบเกมอย่างรวดเร็ว ต่อมาเป็นเด็กหนุ่มผมบลอนด์เงินจนวนั้น
จากนั้นจึงเป็นตาของไซชินอี่วี่ ทุกคนยืนรออยู่หน้าประตูเหมือนทุกครั้ง ต่าง
กลั้นหายใจจ้องหน้าจอโทรศัพท์อย่างจดจ่อ แต่คราวนี้ผ่านไปนานมากก็ยัง
ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย จนเริ่มรู้สึกว่ามีผิดปกติ

ตอนแรกหลินอี่เจินนึกว่าไซชินอี่วี่จะเล่นแบบครึ่งชั่วโมง แต่เล่นปล่อยให้
ทุกคนรอนานนี้ได้ที่ไหน พวกเขาจึงตัดสินใจดกกริ่ง ปรากฏว่าไม่มีคนเปิด เลย
ช่วยกันโทรศัพท์หาไซชินอี่วี่ ไม่มีคนรับสาย แต่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังมาจาก
ห้องรับแขก

สุดท้ายเหอจยาทรงไม่ย่อกรอ ตัดสินใจผลักประตูไม่เข้าไป แล้วก็
ประสานสายตากับไซชินอี่วี่ที่นอนจมกกองเลือดอยู่พอดี

“ชั้นห่าก็มีทางเข้าออก อาจเข้าบ้านจากตรงนั้นได้” ตำรวจพูดอย่างครุ่นคิด
“ใครบ้างที่มีกุญแจบ้าน”

“เฉพาะคนในครอบครัวของหนูค่ะ พ่อกับแม่ไปต่างประเทศ ก็เหลือ
แค่...” เหอจยาทรงหันไปมองเฟิงเซียนจึงที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะยาวในห้อง “เขาเช่า
ห้องในบ้านของหนู อยู่ชั้นห้า”

“หนูไม่ได้เข้าออกชั้นห้าเลย อีกอย่างประตูลูกกรงด้านในขัดกลอนไว้ ถ้า
ไม่จัดเปิดไม่มีทางเข้าบ้านจากด้านนอกได้” เฟิงเซียนจึงตอบเสียงเรียบ “ตอนนั้น
หนูไปซื้ออาหารมาให้ทุกคน เจ้าของร้านแฉงลอยหลายร้านช่วยเป็นพยานได้”

“อย่าเพิ่งร้อนใจ เราไม่ได้กล่าวหาพวกเธอ...” ตำรวจอธิบายอย่างสุ่ม
“เรื่องนี้แปลกมาก ถ้าในบ้านไม่มีใคร อยู่ๆเด็กสาวคนหนึ่งจะถูกแทงตายได้ยังไง

หรือจะเป็นคดีฆาตกรรมในห้องปิดตาย”

ปกติพวกเขาไม่เชื่อเรื่องฆาตกรรมในห้องปิดตาย เพราะส่วนใหญ่มักมีคนชักใยอยู่เบื้องหลัง ว่ากันตามจริง มีคนอยู่ในที่เกิดเหตุตั้งเยอะขนาดนี้ กลับบอกว่าออกันอยู่หน้าประตูหมด คำให้การเช่นนี้ยากจะทำได้เชื่อ ตำรวจพิณจมองนักศึกษากลุ่มนั้นอย่างเงิบเงียบ แม้ทุกคนใบหน้าซีดขาวและตัวสั่นเทา แต่เขาก็รู้สึกว่าจะไม่ปกติอยู่ดี

“หรือว่า...” จางเฉิงหมิงพูดอย่างซ้ำๆ “ตุ๊กตาเป็นคนฆ่า”

“หา...”

ทันทีที่คำพูดนั้นหลุดจากปาก ทุกคนลุกพรัดขึ้นด้วยความตกใจ เสียงเก้าอี้เหล็กครูดพื้นดังต่อเนื่องเป็นระลอก มือของเหอจยาหรงที่วางอยู่บนโต๊ะสั่นไม่หยุด เงินฉนวนฮั่นตกใจจนสะดุ้งโหยง บรรยากาศแปลกประหลาดแผ่ซ่านไปทั่วกลุ่ม เจ้าหน้าที่หวังซึ่งยืนอยู่ข้างฝั่งเขียนจึงหรีตา ไม่ปกติจริงๆ ด้วย

“จางเฉิงหมิง พูดอะไรของนาย!” หลินอีเจินเอ่ยเสียงสั่น

“ไม่มันจะอะไรล่ะ ในเมื่อในห้องมีแค่เธอกับตุ๊กตา!” จางเฉิงหมิงตะโกน “นี่คือเกมซ่อนแอบไม่ใช่เหรอ ใครถูกจับได้คนนั้นเป็นผี ไชซินอีว์จับตุ๊กตาได้แล้ว ก็ถึงตาตุ๊กตาเป็นคนหาใช่ใหม่มัละ”

“เฮ้ย นี่นายจะบอกว่า ตุ๊กตาปีนออกมานอกอ่าง เดินออกจากห้องน้ำ แถมยังใช้มีดแทงไชซินอีว์เนี่ยนะ” เงินฉนวนฮั่นเกร็งไปทั้งตัว มือกำหมัดแน่นทุกคำที่หลุดจากปากสั่นระริก “ร...ไร้สาระน่า”

“พอเจออีกฝ่ายต้องใช้มีดแทงไม่ใช่เหรอ ไชซินอีว์ก็ทำแบบนี้กับตุ๊กตาเหมือนกัน!” จางเฉิงหมิงตะโกนอย่างควบคุมตัวเองไม่อยู่ “นี่คือเกมซ่อนแอบคนเดียวไม่ใช่หรือไง!”

“อ๊า...อ๊า...” เหอจยาหรงยกมือปิดหูสองข้างแล้วกรีดร้องสุดเสียง “หยุดพูดเดี๋ยวนี้! ไม่ต้องพูดแล้ว!”

ชั่วขณะนั้นสถานการณ์วุ่นวายเกินจะควบคุม เหอจยาหรงกรีดร้อง

เหมือนคุมสติไม่อยู่ หลินเอี๋เงินพูนหน้ากับโตะแล้วร้องไห้ ตำรวจหญิงต้องรีบเข้ามาปลอบ ตำรวจชายจับเงินฉนวนยื่นกับจางเฉิงหมิงแยกจากกัน ทุกคนอยู่ในสภาวะหวาดกลัวเมื่อต้องเผชิญหน้ากับความตายที่ไม่ทราบสาเหตุของเพื่อนนักศึกษา คดีฆาตกรรมในห้องปิดตาย รวมถึงเกมที่พวกเขาเล่น

เพียงไม่นานทุกคนก็ถูกจับแยกและสอบปากคำเดี่ยว แม้เฟิงเซียนจิ้งจะอยู่ข้างนอก แต่เธอมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ครั้งแรก จึงจำต้องถูกสอบปากคำด้วย เธออธิบายเหตุการณ์เท่าที่รู้อย่างรวดเร็ว และบอกว่าหลังจากเกมรอบแรกจบ เธอก็อาสาออกจากบ้านไปซื้อของ

เจ้าหน้าที่หวั่งรับผิดชอบฉบับที่คำให้การของเธอ ทั้งสองฝั่งเจอกันเมื่อราวหนึ่งเดือนก่อน คุณลุงหวังมาที่บ้านเพื่อแสดงความยินดีที่เธอสอบติดมหาวิทยาลัย ส่วนพ่อก็สบายใจเมื่อรู้ว่ามหาวิทยาลัยอยู่ในเขตที่คุณลุงเป็นผู้ดูแล

“ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเด็กสมัยนี้คิดอะไรกันอยู่” เจ้าหน้าที่หวั่งปวดหัวกับคดีนี้มาก “คนเยอะขนาดนี้ยังจะเล่นซ่อนแอบคนเดียว”

“หนูก็คิดแบบนี้เหมือนกัน...เห็นเขานี้คือ ‘ตำนานประจำเมือง’ คุณลุงลองเชิร์ชดูเกิลดูก็ได้ละ สรุปลั้นๆ ก็คือพวกเขาเล่นเกมทดสอบความกล้ากัน” เฟิงเซียนจิ้งสูดลมหายใจลึก “หนูพยายามห้ามแล้ว ตอนนั้นแค่คิดว่าไม่น่าเล่นอะไรไร้สาระแบบนี้ ไม่นึกเลยว่า...จะมีคนตาย”

“เธอรูจักเพื่อนคนอื่นในกลุ่มไหม พวกเขาสนิทกันแค่ไหน” อย่างไรก็ตามเสียทิศทางการสืบสวนของตำรวจก็ยิ่งมุ่งไปทางฆาตกรรมโดยมีแรงจูงใจ

เฟิงเซียนจิ้งส่ายหน้า “หนูรู้จักยาทรงคนเดียว เพราะเช่าห้องในบ้านของพวกเขาที่ชั้นห้า ส่วนคนอื่นเพิ่งเจอกันครั้งแรก...แต่เท่าที่ดูคิดว่าพวกเขาน่าจะสนิทกันพอสมควร ไม่อย่างนั้นคงไม่มาเล่นด้วยกันแบบนี้”

“อืม...” เจ้าหน้าที่หวั่งใช้นิ้วเคาะแป้นพิมพ์ “ก่อนเธอออกมา สังเกตเห็นอะไรผิดปกติไหม”

เฟิงเซียนจิ้งส่ายหน้า แล้วจู่ๆ ก็ชะงัก ทุกการเคลื่อนไหวของเธออยู่ใน

สายตาของเจ้าหน้าที่หวัง เขาโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อยแล้วถามว่า “อะไรหรือนึกอะไรขึ้นได้หรือเปล่า”

“มีรอยน้ำแปลกๆ” เธอนึกถึงสิ่งที่เห็นตรงบันไดไม้ “ตรงบันไดจากชั้นสี่ขึ้นชั้นห้า บันไดทุกชั้นมีรอยน้ำที่ยังไม่แห้งสองจุดคะ”

“เอ๊ะ รอยน้ำอย่างนั้นหรือ”

“เหมือนฝ้าเท้าหรือพื้นรองเท้าเปียกขึ้น พอเหยียบบนบันไดเลยทิ้งรอยไว้” เฟิงเซียนจิ้งพูดอย่างสงบ “ตอนแรกหนูคิดว่าเป็นรอยเท้าของเหอจยาหรง แต่ตอนนี้มานึกดูยิ่งรู้สึกว่าจะไม่ปกติ”

“ไม่ปกติตรงไหน อธิบายมาหน่อย ยิ่งละเอียดยิ่งดี”

“บันไดทุกชั้นมีรอยน้ำสองจุด ถ้าเหอจยาหรงขึ้นบันได ไม่มีทางใช้สองเท้าเหยียบบนขั้นบันไดเดียวกัน เธอเองก็ไม่ได้เจ็บเท้า คนปกติอย่างพวกเราไม่มีทาง...” เฟิงเซียนจิ้งขมวดคิ้ว ทำไมเธอถึงเริ่มคิดอะไรที่เป็นไปไม่ได้แบบนั้น “อีกอย่าง รอยนั้นก็เล็กนิดเดียวเอง”

เธออธิบายพลางทำไม้ทำมือเทียบตามขนาดที่เห็น... ตำรวจยื่นกระดาษกับปากกาให้ลองวาด ขนาดราวครึ่งฝ่ามือเธอ ระหว่างที่เฟิงเซียนจิ้งร่างภาพอย่างรวดเร็วตามขนาดคร่าวๆ ที่จดจำได้ เธอก็พลันรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันที

อันที่จริง...ขนาดประมาณเท้าของเจ้าทานตะวันพอดี

ข่าวการตายของไซซินอัวร์แพร่ไปทั่วมหาวิทยาลัย เฟิงเปิดเรียนได้สัปดาห์เดียวก็เกิดคดีนักศึกษาเสียชีวิต แต่เวลานี้ทางตำรวจให้ข้อมูลกับภายนอกเพียง “สงสัยว่า” เป็นคดีฆาตกรรมในห้องปิดตาย ไม่มีพยานรู้เห็น แต่มีเพื่อนกลุ่มใหญ่อยู่ข้างนอก ส่วนรายละเอียดอื่นๆ ตำรวจไม่ได้เปิดเผย รวมทั้งเรื่อง “ซ่อนแอบคนเดียว” ก็ไม่ปรากฏในสื่อ

เหอจยาหรงกับคนอื่นได้รับคำสั่งให้ปิดปากเงียบ ห้ามให้ข้อมูลกับสื่อ ลุ่มลุ่มห่าเด็ดขาด เพื่อไม่ให้กระทบรูปคดี

ช่วงนี้ไม่มีข่าวใหญ่อะไร สื่อจึงเล่นข่าวนี้อีกทีก็ครึกโครมตามธรรมเนียม ไม่ถึงสองวันก็ชุดคุยข้อมูลบรรพบุรุษแปดชั่วโคตรของไซซินอัวร์ออกมาจนหมด ครอบครัวมีกี่คน สมัยมัธยมปลายอยู่ชมรมอะไร กระทั่งบทสัมภาษณ์อาจารย์ก็มี แถมยังพยายามพูดว่าช่วงนี้มีคนตามจับเธอหรือไม่ เป็นไปได้ใหม่ว่าเป็นคดีฆ่าเพราะหึงหวง และอื่นๆอีกมากมาย

ข้อมูลของเหอจยาหรงและเพื่อนนั้นเก็บเป็นความลับ เพราะจัดเป็นพยานสำคัญที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี ส่วนรายละเอียดอื่นๆห้ามเปิดเผยแก่ภายนอก

เหอจยาหรงกับเพื่อนกลุ่มนั้นของเธอเป็นเด็กคณะพาณิชยศาสตร์ ห่างไกลจากคณะอักษรศาสตร์ของเฟิงเซียนจึงมาจนไม่อาจจับมาโยงกัน เธอดีใจที่ตัวเองรอดพ้นไม่ถูกจับตามอง มีเพียงไม่กี่คนที่รู้ว่าเธออาศัยอยู่บ้านครอบครัวเหอ ซึ่งพวกเขาแค่ถามไถ่อย่างเป็นห่วงสองสามประโยค แต่เธอใช้กลยุทธ์นิ่งเสียตำลึงทอง ตอบปัดปฏิเสธทุกคำถาม

คุณพ่อคุณแม่เหอเพิ่งบินถึงยุโรปก็ถูกเรียกตัวกลับมาทันทีเพราะคดีนี้ ระหว่างนี้เฟิงเซียนจึงกลับไปอยู่ที่บ้านหลังนั้นไม่ได้ ทางมหาวิทยาลัยจึงจัดห้องว่างในหอพักให้เธออยู่ชั่วคราว

ใครเล่าจะทำเรากลัวมากเท่าความคิดของเราเอง เวลานี้ให้เธออยู่บ้านนั้นคนเดียวก็คงคิดฟุ้งซ่านไปเรื่อย ถึงอย่างไรห้องรับแขกก็มีคนตายนะ! เธอไม่อาจทำใจเชื่อว่าตุ๊กตาฆ่าคน แล้วสี่คนที่อยู่ข้างนอกไม่ได้ยินแม้แต่เสียงกรีดร้องเลยหรือ ตามร่างกายของไซซินอัวร์มีร่องรอยชัดเจน จะไม่ร้องขอความช่วยเหลือได้อย่างไร

“เฮ้...” เฟิงเซียนนั่งกินข้าวในโรงอาหารของนักศึกษาเงียบๆ ทันใดนั้นเสียงเรียกอย่างกระตือรือร้นสุดขีดก็แว่วมาเข้าหู “เสี่ยวจิ้ง!”

พรวด... น้ำแกงที่เธอเพิ่งชดฟุ้งพรวดจากปาก ตาเบิกกว้างเท่าไข่ห่านจิ้งเด็กหนุ่มที่นั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้าม ดูเหมือนปฏิกิริยาของเธอทำให้เขาแปลกใจเล็กน้อย

เธอเข็ดปากแล้วส่งเสียงจุกอกอย่างไม่พอใจ “อย่ามาเรียกชื่อฉันตามอำเภอใจได้ไหม”

“อะไรกัน เธอเน่เวอร์จริงเชียว” ซย่าเสวียนอวินรีบหยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดโต๊ะ “ไม่ชอบให้เรียกว่าเสี่ยวจิ้งเหอ”

“ไม่ชอบ” คำตอบชัดเจนและเฉียบขาด

“โอเค คุณเฟิง ฉันขอนั่งกินข้าวด้วยได้ไหม” ปากเขาถามแบบนี้ก็จริงแต่ก้นนั่งเหมะลงไปเรียบร้อยแล้ว

“ไม่ได้” เฟิงเขียนจิ้งตอบแม่รู้ว่าไม่มีประโยชน์ เธอมองซย่าเสวียนอวินที่นั่งหน้าตาเฉยอย่างไม่สบอารมณ์ เข้ายิ้มอย่างไร้เดียงสา ไร้เดียงสาเสียจนเธอหงุดหงิด

ทันใดนั้นใครบางคนก็หย่อนตัวลงจะนั่งทางด้านขวามือของเธอ เฟิงเขียนจิ้งลุกพรวด มองคนที่กำลังตั้งท่าจะนั่งด้วยสายตาระแวง

กัวเย่วหยางเห็นท่าทางของเธอแล้วชะงักไปทันที ค้างอยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งยืน เมื่อครู่เขากำลังจะนั่งลงแล้วเชียว

“โห ปฏิกริยาตอบสนองเธอฉับไวสุดยอดเลย!” ซย่าเสวียนอวินมักส่งเสียงอุทานเกินจริงสุดขีดเสมอ

“นี่มันอะไร” เธอจ้องหน้ากัวเย่วหยาง “ไปให้พ้น ที่นั่งตั้งเยอะ ทำไมต้องมานั่งข้างฉัน”

“พวกเราอยู่ชมรมเดียวกันนี่นา” กัวเย่วหยางตอบหน้าตาเฉยแล้วนั่งลงเตรียมหยิบตะเกียบ

พูดยังไม่จบประโยคดี เหม่าอิงเต๋อก็ยกถาดเดินมาจากทิศหนึ่งนาฬิกาสี่หน้าไว้อารมณ์แต่ดูกวนประสาทจนน่าตีบแบบนั้นเฟิงเขียนจิ้งจำได้แม่น เขามวดคิ้วมองซย่าเสวียนอวินที่นั่งหันหลังอยู่ แล้วเลื่อนสายตาไปมองกัวเย่วหยางที่กำลังกัวกมือเรียก ก่อนจะหันมาสบตาเธอ

“อะไรกัน ไม่มีที่อื่นว่างแล้วเหอ” เขาถามอย่างรำคาญ

พูดได้ดี! เฝิงเซียนจิ่งมองไปทางเขาอย่างเห็นด้วยเต็มที่ โต๊ะเยอะขนาดนี้ รีบไปนั่งที่อื่นเลยไป ไม่ต้องมาเบียดตรงโต๊ะสี่คนตัวเล็กๆที่เธอนั่งอยู่

“โอ๊ย เพื่อนร่วมชมรมกันเองทั้งนั้น!” ซย่าเสวียนอวี่นหันมามองแล้วลากเก้าอี้ให้เหม่าอิ่งเต๋อเน้ง “รีบๆนั่งเร็ว มาดูแลเพื่อนหน่อย”

“ดูแลอะไรกัน ฉันไม่ต้องการ” เฝิงเซียนจิ่งขยับมือเตรียมจะยกถาด “ฉันบอกแล้วว่าเป็นแค่สมาชิกริในนาม ถ้าพวกนายไม่ไป ฉันไปเอง”

“อะไรกันเล่า บ้านเธอเกิดเรื่องแท้ๆ เพื่อนร่วมชมรมก็ต้องเป็นห่วงสิ!” ซย่าเสวียนอวี่นรีบดึงมือเธอไว้ ไม่ยอมให้ไป

ว่าไงนะ เฝิงเซียนจิ่งซังก ทำไมไ่บ้าที่ยืมบ๊อตตลอดเหมือนคนปัญญาอ่อน อย่างหมอนี่ถึงรู้ว่าบ้านเธอเกิดเรื่อง เหม่าอิ่งเต๋อเน้งลง คีบบะหมี่ผัดตรงหน้ากิน โดยไม่มองเธอด้วยซ้ำ ก้าวเย่ว์หยางรบเร้าให้เธอนั่ง ไม่รู้เพราะอะไร สุดท้ายเธอก็นั่งลงเพราะความสงสัย

“เรื่องของภาคบัญญัติชะเหรอ” เหม่าอิ่งเต๋อถาม “ที่มันักศึกษาหญิงเสียชีวิต โดยไม่รู้สาเหตุ”

“ใช่ๆ น่ากลัวมากเลย ได้ยินว่าถูกมีดแทงหัวใจละ!” ซย่าเสวียนอวี่นหันไปหาเฝิงเซียนจิ่ง “เธออยู่ในเหตุการณ์ด้วยหรือเปล่า”

เฝิงเซียนจิ่งส่ายหน้า “ฉันไม่อยู่ ออกไปซื้อของ...ทำไมนายรู้ว่าฉันเกี่ยวข้องกับคดีนี้”

“ก็เธออยู่บ้านนั้นไม่ใช่เหรอ” ซย่าเสวียนอวี่นยิ้มน้อยๆ “มหาวิทยาลัยจัดห้องในหอพักให้เธออยู่เป็นกรณีพิเศษ ผิดลั้งเกิดจะตายไป”

“ย้ายเข้าตอนกลางคืน แถมเป็นหอหญิง นายรู้เรื่องนี้ได้ยังไงไม่ทราบ” เฝิงเซียนจิ่งถามอย่างไม่เกรงใจ

“พูดเป็นเล่นไป ฉันน่าจะหุดาเยอะเยอะ!” ซย่าเสวียนอวี่นยึดตัวตรงอย่างภาคภูมิใจแล้วผายมือไปทางเหม่าอิ่งเต๋อที่อยู่ข้างๆ “ถ้าหอหญิงมีข่าวเกี่ยวกับนักศึกษาหญิงต้องบอกให้เราารู้อยู่แล้ว เวลามี่เรื่องอะไร พวกผู้หญิงเป็นต้องรีบ

มารายงานเขาตลอดแหละ”

ซี ที่แท้ก็มีสายข่าวอยู่ในห้องนี่เอง ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะบังเอิญมีคนเห็น เธอ
นึกว่าไม่มีใครรู้เสียอีก วันนั้นตอนย้ายเข้า ลัมภาระเธอก็ไม่เยาะ ไม่น่าจะมีใคร
ลั้งเกตเลยแท้ๆ

“อย่าทำหน้าที่เหมือนเป็นเรื่องใหญ่โตแบบนี้สิ บนโลกนี้ไม่มีความลับ
หรอกนะ” เหมอิ่งเต๋อเล็กคิ้ว “ก็เหมือนคดีฆาตกรรมนี่ละ ได้ยินว่าไปเล่นอะไร
ที่ไม่ควรเล่น พวกผีถ้วยแก้วทำนองนั้นไซ้ไหม”

ผีถ้วยแก้วนั่นแหละ ตอนนี้นักนอกถือกันไปถือกันมาจนกลายเป็นเรื่อง
ผีถ้วยแก้วไปแล้วหรือนี่ ลือกันเก่งเหลือเกินนะ พวกซันนินทานี่เก่งเรื่องปั้นน้ำ
เป็นตัวเสียจริง! เธอเบ้าปากเล็กน้อยแล้วก้มหน้าก้มตากินข้าวแกงกะหรี่ต่อ
ซีคร้านจะตอบ

“ดูท่าจะไม่ไซ้ผีถ้วยแก้ว แววดาเธอดูไม่พอใจ” เหมอิ่งเต๋อยิ้ม “ดูง่าย
จริงๆ”

เฟิงเซี่ยนจิ้งขมวดคิ้วมุ่น ให้ตายสิ! ที่แท้เขาแกล้งหลอกถามฉันแหละ
“นำรำคาญ อย่ามาถามฉัน พวกเราบอกอะไรไม่ได้ทั้งนั้น”

“รู้หรือหน้า พวกภาคบัญญัติก็ว่าอย่างนี้เหมือนกัน” ซย่าเสวียนอวี่น
ชะงักหน้าเข้ามาใกล้จนแทบจะลงไปพัวพากับโต๊ะ “แค่แอบบอกเรานิดเดียว
ก็ยังดี มีข่าวลือว่า...พวกเขาเล่นตำนานประจำเมืองกันหรือ...”

คราวนี้เฟิงเซี่ยนจิ้งพยายามสบตากับซย่าเสวียนอวี่นตรงๆ ด้วยสีหน้า
จริงจัง นัยน์ตาไร้เดียงสาเป็นประกายจนเกือบเข้าขั้นปัญญาอ่อนคู่นั้น เห็นแล้ว
อยากจิ้มให้ทะลุชะมัด

“ฉันซีเรียสนะ ตำรวจห้ามไม่ให้เราเปิดเผยอะไรแม้แต่คำเดียว” เธอตอบ
เน้นทีละคำอย่างหนักแน่น

“ซิงก!” กัวเยวี่หยางที่นั่งอยู่ทางขวาบ่นอย่างเหนื่อยหน่าย “ฉันอุตส่าห์
ตื่นตื่น”

“เรื่องแบบนี้มีอะไรน่าตื่นเต้น มีคนตายทั้งคนนะ!” เฟิงเซียนจึงตะคอกสวน

“แล้วยังไง” เหม่าอิงเต๋อพูดเสียงเรียบ “พวกเราไม่ได้เป็นคนฆ่าเสียหน่อย ถ้าพวกเธอเล่นเกมทดสอบความกล้าจริงอย่างที่เขาวางกัน ฉันคงพูดได้แค่ว่าหาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ”

เกร็ง! เฟิงเซียนจึงกระแทกข้อลงซาม หมอนี่พูดจาระคายหูเกินไปแล้ว นัยน์ตาแหลมคมของเธอตัวดิ่งไปทางเหม่าอิงเต๋อ ไม่อยากเชื่อว่ามีคนกล้าพูดจากระทบบคนตายแบบนี้

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า เด็กสาวอายุสิบแปดต้องมาตายก่อนเวลาอันควร นายกลับบอกว่าเขาสมควรตายนั่นแหละ” เฟิงเซียนจึงพยายามควบคุมอารมณ์โกรธที่พลุ่งพล่าน

“ไม่มันจะให้บอกว่าอะไรละ จะโทษใครได้ตั้งนั่นแหละ” เหม่าอิงเต๋อวางตะเกียบในมือแล้วสบตาอีกฝ่าย “สมมติว่าพวกเขาเจอเรื่องร้ายเพราะไปเล่นอะไรที่ไม่ควรเล่นเข้าจริง ๆ ไม่ได้ตายเพราะฝีมือคนนอก ฉันก็ไม่เห็นว่าจะเป็นการผิดของใคร บอกได้เพียงว่าสมควรแล้วเพราะค้นหาเรื่องใส่ตัวเอง”

เลือดเย็น! เฟิงเซียนจึงนึกดำในใจ แต่กลัวว่าหากยิ่งต่อล้อต่อเถียงจะเปลือยหลุดพูดอะไรมากไปกว่านี้ เธอสงสัยด้วยซ้ำว่าเหม่าอิงเต๋ออาจจงใจยั่วให้เธอโกรธ...เธอสูดลมหายใจลึก ตัดสินใจยกถาดเดินไปที่อื่น

“เฮ้...เสี่ยวจิ้ง” ซย่าเสวียนอวี่นลุกขึ้นรั้งเธอ “ขอบอกอะไรหน่อย กลับถึงบ้านแล้วต้องระวังตัวนะ”

เฟิงเซียนจึงเบิกตากว้างหันกลับไปมอง “หมายความว่ายังไง”

“เธอมียันต์คุ้มภัยหรือเปล่า ในบ้านมีพระพุทธรูปไหม ถ้ามีก็อยู่ใกล้ๆ เอาไว้นะ ป้องกันไว้ก่อน” ซย่าเสวียนอวี่นทำเสียงราวกับเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย “ฉันกังวลว่าพวกเขาอาจไปเล่นอะไรที่ไม่ควรเล่น ถ้าเจ้าสิ่งนั้นยังอยู่ในบ้านละแย่นะ”

“ไปให้พ้นหน้าฉัน!” เฟิงเซียนจึงสะบัดมือชยาเสวียนอวี่นแล้วผลักเขาออกไป พอได้หรือยัง จะพูดเรื่องพวกนี้ให้กลัวทำไมเสีย!

ชยาเสวียนอวี่นเซตอยหลังไปหลายก้าว ถ้าไม่ใช่เพราะเหม่าอิ่งเต๋อถูกลงขึ้นช่วยประคองไว้จากข้างหลัง เขาคงล้มหน้าหงายกลางโรงอาหารแน่นอน

“อะไรกัน ทำไมแรงเยอะแบบนี้” เหม่าอิ่งเต๋อที่ช่วยจับชยาเสวียนอวี่นไว้ตั้งข้อสงสัยเกตุทันที

“โห...” ชยาเสวียนอวี่นใช้มือกุมหน้าอก “เจ็บสุดๆ เธอแรงเยอะจริงๆ ด้วย!”

“แถมยังคล่องแคล่วมาก ไม่เหมือนที่เห็นภายนอกเลยนะ” เหม่าอิ่งเต๋อมองตามหลังเฟิงเซียนจึงที่กำลังเดินจากไป “ว่าไง นายสังเกตุเห็นอะไรหรือยัง”

“พูดแรงๆ ไปแบบนี้ ยังไงก็ต้องได้ผลบ้างละ” มุมปากชยาเสวียนอวี่นยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม แล้วกลับไปนั่งที่เดิมอย่างพึงพอใจ “ถ้าเป็นตำนานประจำเมืองจริงก็คงเยี่ยมไปเลย!”

“จริงด้วย...” ก้าวเย่วหยางที่นั่งเยื้องกับเขาเห็นด้วยเต็มที่

“ประสาธ” เหม่าอิ่งเต๋อเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ “ก็แค่คดีฆาตกรรมธรรมดา เพียงแต่ฆาตกรเก่งหน่อยเท่านั้น ถ้าตำรวจเจอเงื่อนงำเดี๋ยวก็ไขคดีได้”

“นี่ๆ ชยาเทียน นายว่าถ้าเป็นตำนานประจำเมืองจริง จะเป็นเรื่องไหนนะ” ก้าวเย่วหยางไม่สนใจเหม่าอิ่งเต๋อ แต่หันไปถามชยาเสวียนอวี่นอย่างกระตือรือร้น

“หึๆ” ชยาเสวียนอวี่นยิ้มกว้าง นัยน์ตาส่องประกายแพรวพราว ทำหน้าเหมือนนักสืบมือฉมัง “ฉันว่านะ อาจจะเป็น ‘เกมซ่อนแอบคนเดียว’ ก็ได้!”